

Rose

窈窕君子

1

三千风雪

สิตบุรุษ ผู้แค้นช้อย

ชานเชียนเฟิงเสวี่ เขียน
Bou Ptrn แปล

无敌攻紫
(Wu Di Gong Zi) วาด

พิมพ์
ครั้งที่

1

สັตบุรุษผู้แช่มช้อย เล่ม 1

窈窕君子

จัดพิมพ์โดย

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตดลิ่งขง กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

《窈窕君子》Vol.01

Original story and characters created and copyright © 三千风雷 San Qian Feng Xue

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

Illustrations by 无敌攻紫 (Wu Di Gong Zi)

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบหนังสือ ตีพิมพ์ตีพิมพ์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก กันยายน 2563

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

สามเขียนเฟิงเสวี่

สັตบุรุษผู้แช่มช้อย เล่ม 1 / สามเขียนเฟิงเสวี่ เขียน; Bou Ptrn: แปล จาก 窈窕君子

Vol. 01.- กรุงเทพฯ: โรงพับลิชชิ่ง อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2563.

(6), 522 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 115)

1. นวนิยายจีน. I. Bou Ptrn, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

W4 ซ6ล6 ล.1

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-4161-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษารายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการผู้อำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ รัฐวรรณ พัฒนวิฑิตตอดล

บรรณาธิการ กมล ชัยสิทธิ์ • ศิลปกรรม ศิริพร เสงายอด • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาะหรัพย์
พิสูจน์อักษร ชรรณีทิพย์ คักดีเดชากุล, นิกาดา พลายศรี
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัลดะอ

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก

โทร 02-0000 08-5662-4621

สัตบุรุษผู้เข้มช้อย

เล่ม 1

窈窕君子

三千风雪

ชานเชียนเฟิงเสวี่

เขียน

Bou Ptrn

แปล

โรสพิบลิชซิ่ง

กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ขอแนะนำนิยายแปลเรื่องใหม่ซึ่งเป็นผลงานของนักเขียนที่ยังไม่เคยมีผลงานตีพิมพ์ในไทยมาก่อน แต่ทางสำนักพิมพ์ได้อ่านเรื่องราวและรู้สึกว่เนื้อหาและกลวิธีการเขียนน่าสนใจจึงอยากรนำเสนอให้นักอ่านได้ลองอ่านกันดู การดำเนินเรื่องมีการตัดฉากสลับไปมา แต่รับรองว่าอ่านรู้เรื่องแน่นอน

สำหรับข้อผิดพลาดของต้นฉบับ มีรายละเอียดบางจุด (ในต้นฉบับดั้งเดิม) ที่ไม่ตรงกัน ซึ่งทางสำนักพิมพ์พยายามติดต่อกับผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อตรวจสอบแก้ไข แต่มีปัญหาติดขัดในบางจุด กองบรรณาธิการจึงใช้วิจารณญาณในการตรวจแก้พร้อมปรึกษาผู้รู้ (เจ้าของภาษาต้นฉบับ) ไปด้วย หากมีข้อผิดพลาดประการใด ทางบรรณาธิการขออภัยไว้

สุดท้ายนี้ ขอให้ผู้อ่านทุกท่านเปิดรับเรื่องราวของนักเขียนที่ยังไม่เคยรู้จักมาก่อน และมีความสุขกับการอ่านเสมอ

Rose

กันยายน 2563

คำนำผู้แปล

สวัสดิ์ศรีรับนักอ่านทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งในนิยายเรื่องใหม่กับนักเขียนที่ยังไม่เคยมีผลงานตีพิมพ์ในไทยมาก่อน เพราะฉะนั้นผมจะขอเล่าเรื่องย่อของนิยายเรื่องนี้ให้ฟังกันครับ

สำหรับนิยายเรื่องนี้ เรียกได้ว่าเป็นนิยายที่เอาใจแฟน ๆ อย่างเต็มที่ เนื้อหาจะค่อนข้างเบา แต่มีรายละเอียดค่อนข้างมาก ฉากหวานแบบจัดเต็ม กับปมปริศนาที่รอการพิสูจน์ ใครที่ชอบพระนายตัวแทบติดกันตลอดเวลา พระเอกแสนเย็นชากับนายเอกจอมตื้อ รับรองว่าต้องถูกใจอย่างแน่นอน

เริ่มต้นจากหมิงฉาง เยี่ยมจอมยุทธ์อันดับหนึ่งในยุทธภพถูกสำนักต่าง ๆ ไล่ล่า ทว่าเกิดพลาดท่าพาลัดตกลงในแม่น้ำเยียนบัว ต่อมาผู้คนคิดว่าเขาตายแล้ว แต่ความจริงเขาเพียงแค่สูญเสียหน่วยงู เป็นเหตุให้ต้องไปหาของวิเศษที่จะช่วยฟื้นฟูวายุทธ์ ซึ่งมีชื่อว่า “หญ้าเทพเซียน” แต่หญ้าเทพเซียนนั้นถูกเก็บรักษาอยู่ในวังหลวง การที่จะเข้าจะวังหลวงได้มีเพียงต้องปลอมตัวเป็นพระสนมเท่านั้น เรื่องราววุ่น ๆ จึงเกิดขึ้นเมื่อเขาได้มาเจอกับอวิ้นชิง อัครมหาเสนาบดีคนปัจจุบัน ผู้ที่รู้ข้อมูลของหญ้าเทพเซียนเป็นอย่างดี เท่านั้นยังไม่พอ ยังมีเด็กน้อยผู้คลั่งใคล้ในตัวจอมยุทธ์น้อยหมิงเพิ่มมาอีกคนหนึ่ง เขามีนามว่า จ้าวเสี่ยวหลัน เป็นทั้งคนที่คอยสร้างบรรยากาศและคอยสร้างความวุ่นวายในเวลาเดียวกัน

เรื่องราวดำเนินไปอย่างรวดเร็ว แต่แท้จริงแล้วใครจะไปรู้ว่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ เชิญทุกท่านสัมผัสความสนุกได้พร้อมกันในหนังสือเล่มนี้

น้อมคารวะ

Bou Ptn

บทที่ 1

เกริ่นนำ

หมิงฉางเขียน ไม่มีชื่อทางการ¹ รูปลักษณ์ภายนอกดูดี ใบหน้าคมคาย ฝีมือก็ร้ายกาจ

นามเดิมของเขาเป็นภาษาของแคว้นต้าเยว่ซึ่งยาวเหยียดและซับซ้อนยากจะเข้าใจ เรียกแล้วซัดปาก เมื่อถึงจังหววยวนแล้ว มีคนเรียกเขาว่า จอมยุทธ์น้อยหมิง มีคนเรียกเขาว่าพี่หมิง มีคนเรียกเขาว่าวิญญาณแห่งห้วงคำหนึ่ง นานวันเข้า แม้แต่ตัวเขาก็ยังลืมนามเดิมของตนจนสิ้น

ฆ่าคนวางเพลิง...ข่มขืนชิงทรัพย์...ชั่วชีวิตนี้หมิงฉางเขียนยอมไม่เคยกระทำเรื่องเหล่านี้

เรื่องความสง่างามเย้ายวนของเขามีนับไม่ถ้วน เรื่องประหลาดซึ่งเป็นเอกลักษณ์ก็มีนับไม่ถ้วนเช่นกัน

หลังจอมยุทธ์น้อยหมิงได้รับประกาศิตปลุ่กชนเกือบสิบปี พรสวรรค์เลิศล้ำ วรยุทธ์บรรลู่ถึงขั้นยอดเยี่ยม ในได้ห้ำหั่นยากพบพานคู่ต่อสู้ เป็นอันดับหนึ่งสมคำร่ำลือ

ไม่ว่ายุทธภพจังหววยวนหรือว่ายอดฝีมือแดนตะวันตก ได้ยินคำว่า

¹字 หรือ 表字 ชื่อทางการ คือชื่อที่บุพการีหรืออาจารย์จะตั้งให้แก่ชายหนุ่มที่มีอายุครบ 20 ปีบริบูรณ์ และสำหรับหญิงสาวเมื่อมีอายุครบ 15 ปีบริบูรณ์หรือเมื่อเข้าพิธีแต่งงาน เพื่อเป็นชื่อสุภาพ แสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่ในยุคนั้นโบราณ

วิญญาณเป็นต้องขวัญผวา มีกลัวรูกกลัวกลัวกรายโดยเด็ดขาด เนื่องจากเพราะ
ยุทธภพสงบเกินไป ไร้การแก่งแย่ง ผู้คนใช้ชีวิตสุขสบายเกินไป เห็น
จอมยุทธ์น้อยหึงบัญชาการได้หล้าด้วยวัยเยาว์ จึงหาเหตุผลมาหาเรื่อง
จอมยุทธ์น้อยหึง

ในวันที่ยี่สิบเก้าเดือนห้านี้เอง เขาถูกกลุ่มคนกล่าวหาว่ากระทำความ
ชั่วชั่วอึกโข กระทำแต่เรื่องเลวทรามต่ำช้า สั่งหารวีรบุรุษผู้กล้าท่านหนึ่ง
ในยุทธภพซึ่งใครเห็นเป็นต้องรัก บุปผาพานพบยังต้องแย้มบาน ไม่มีผู้ใด
ไม่ยกย่อง ไม่มีผู้ใดไม่เคารพ เรื่องนี้ทำให้สวรรค์พิโรธ ผู้คนเคียดแค้น
หากปล่อยไว้ให้บารมีของเขาสูงขึ้นไปอีก วรยุทธ์แข็งแกร่งขึ้นไปอีก ก็ยาก
ที่จะดับเพลิงโทสะของยุทธภพได้

หึงฉางเยียน วิญญาณอันดับหนึ่งในได้หล้ากลายเป็นปีศาจร้าย
แห่งห้วงคำนึงภายในชั่วข้ามคืน ถูกสำนักทั้งหลายร่วมมือกันปราบปราม
ที่แม่น้ำเยียนปัว

หากกล่าวถึงฝีมือ เขายืนอยู่นยอตเขาไร้พ่าย

หากกล่าวถึงความคิด เขาไม่รู้เรื่องราวใดๆเลย

ด้วยเหตุนี้ จอมยุทธ์น้อยหึงจึงมิได้ถูกคนของแต่ละสำนักสั่งหาร
หากมิรู้ว่าถูกคนต่ำช้าไม่รู้ผิดชอบชั่วดีคนใดวางแผนลอบทำร้าย ตนเอง
ยังไม่ทันยืนหนึ่งก็กลิ้งลงสู่แม่น้ำเยียนปัวท่ามกลางความวุ่นวาย

หึงฉางเยียน ปีศาจตนใหม่จึงตายไปประจวบฉากหนึ่งในนิยาย
อย่างนั่นเอง

คลื่นใหญ่ระลอกหนึ่งของแม่น้ำเยียนปัวพัดพาร่างของเขาไป เจ้าสำนัก
ของสำนักทั้งหลายมองเห็นกันไปมา เจ้ามองข้า ข้ามองเจ้าแบบไม่มีมีมิขลุ่ย
แล้วจึงโบกมือกล่าวด้วยความมั่นใจ “ตายแล้ว! ตายสนิท!”

หึงฉางเยียนที่ตายสนิทลุกขึ้นมาตั้งป้ายให้ตัวเอง

คลื่นของแม่น้ำเยียนปัวพัดพาเอาชีวิตเขาไปครึ่งหนึ่งแล้ว ดีที่
จอมยุทธ์น้อยหึงพากเพียรหนักแน่น มานะกล้าหาญมุ่งหน้าต่อไปท่ามกลาง
กระแสน้ำไหลเชี่ยว ดាំผุดดាំว่าย พาตัวเองขึ้นฝั่งรอดตายมาได้

ขึ้นฝั่งมาได้ ทัวหล้าล้วนกล่าวว่า หึงฉางเยียนตายแล้ว เอ๊ะ! โฉน

จึงตายเสียแล้ว! น่าสงสารสำนักฝ่ายธรรมะเสียงชื่ออย่างสำนักเทียนซิงที่
ซุบเสียงปีศาจร้ายเช่นนี้มาได้!

ปีศาจร้ายหึงฉางเขียนสลักน้ำในแม่น้ำเขียนบัวเล็กน้อย สมอง
มีปัญหาเล็กน้อย สัมเรื่องราวความหลังไปครึ่งหนึ่ง

ขณะที่เขาตั้งป้าย ได้แต่ครุ่นคิดพลางทอดถอนใจ

จอมยุทธ์น้อยหึงจำคุณูปการของตนเองได้ จำพฤติกรรมชั่วร้าย
ต่าง ๆ ของตนเองไม่ได้ ด้วยเหตุนี้จึงเห็นได้ชัดว่า เขาคือจอมยุทธ์น้อย
จอมปลอมผู้หนึ่ง

เพียงแต่เรื่องการตั้งป้าย จดจำเพียงคุณูปการก็พอ จอมยุทธ์น้อย
หึงสลักบนป้ายหลุมศพอย่างเชื่องช้าว่า “จอมยุทธ์น้อยหึง วันเดือนปีเกิด
ไม่ทราบแน่ชัด สถานที่ไม่ทราบแน่ชัด ส่งงามหล่อเหลา บุคลิกน่าเกรงขาม
เข้าสู่สำนักเทียนซิงเดือนใดปีใด ช่วยเหลือสำนักให้เป็นสำนักอันดับหนึ่ง
ในได้หลัก ได้รับประกาศิตบุรุษเดือนใดปีใด บัญชาการยุทธภพได้หลัก...”

...

วันใดเดือนใดปีใด หลอกล่อให้คนงามน้อยเรือนร่างอรรชรผู้หนึ่ง
มายังสำนักเทียนซิงเพื่อมอบกายถวายชีวิต...

สลักถึงตรงนี้ สหายหญิงคนสนิทของจอมยุทธ์น้อยหึงทนอ่าน
ต่อไปไม่ได้ กล่าวขึ้นว่า “หากท่านสลักต่อไปเช่นนี้อีก ให้ป้ายหลุมศพเจ้า
สับแผ่นก็ไม่พอใช้”

ถ้าหากจอมยุทธ์น้อยหึงไม่เป็นจอมยุทธ์น้อย แต่ไปเขียนนิยาย
ต้องกลายเป็นนักเขียนประจำของ หนังสือพิมพ์รายวันแห่งยุทธภพ การงาน
รุ่งโรจน์ กลายเป็นผู้แต่งนิยายที่โด่งดังไปทั่วอย่างแน่นอน

สหายหญิงคนสนิทแซ่หัว นามว่าอวิ้นฉาง ชื่อทางการว่าอะไร...
จอมยุทธ์น้อยหึงลืมไปแล้ว

หลังจากป็นขื่นผั่งมาได้ เรื่องแรกก็คือหาสหายสนิทของตนเองผู้นี้

หึงฉางเขียนประสมบทันตภัยนี้ ขณะพินขึ้นมารุยุทธ์สูญสิ้น ชีพจร
ขาดสะบั้น รอดชีวิตจากความตายได้อย่างหวุดหวิด ในร่างยังมีร่องรอย
ถูกพิษ

ด้วยเหตุนี้จอมยุทธ์น้อยหมีจึงรู้สึกว่าตนเองโชคร้ายขั้นสุด

วรยุทธ์เป็นของตนเอง ผีกลีบกว่าปีกลับสูญสิ้น เขาเสียอกเสียใจ
หลังน้ำตาเพียงลำพัง เหยหน้่าถอนหายใจทั้งวัน จับข้อมือเศร้าเสียใจ แต่ง
กลอนบทสองบท เปรียบดั่งหลินไต้เอวี่^๒ อ่อนช้อยงดงามแต่กินข้าวเปล่า
สามชามใหญ่

หลังกินเสร็จห้องอิมแล้ว จอมยุทธ์น้อยหมีมองว่างเปล่า จึง
ขบคิดว่าตนเองก็ถึงลงไปโน้มน้ำเยียนปัวได้อย่างไร วีรบุรุษแห่งยุคก็ถึง
จมลงไปท่ามกลางการจับจองของผู้คน

เขายังคิดถึงอดีตอัน คิดว่าวิญญาณแห่งห้วงคำนึงที่เฝ้าวนไร้เทียบ-
เทียบ มีอาจตายอย่างน่าขันเช่นนี้

ด้วยเหตุนี้วิญญาณผู้นี้จึงลืมหืมตาขึ้น ไม่ทันที่หยาดน้ำตาจะไหลอาบ
ใบหน้า ก็มาหาหัวอินฉางปริภษาว่าจะฟื้นฟูวรยุทธ์ของตนเองเช่นไร

หัวอินฉางพอรู้วิชาแพทย์อยู่บ้าง แต่ไม่เคยพบเจอคนไร้เหตุผล
อย่างจอมยุทธ์น้อยหมี...ผู้ฝึกยุทธ์เส้นชีพจรขาดสะบั้นจะฟื้นฟูวรยุทธ์เช่นไร
นอกเสียจากมียาวิเศษอันใด หากไม่มีอาจเชื่อมต่อเส้นชีพจรให้ฟื้นคืน
กลับมาได้อย่างเด็ดขาด

สหายหญิงคนสนิทรวบรวมสรรพความคิดอยู่หลายวัน ในที่สุดก็
นึกถึงสมุนไพรมนต์หนึ่งขึ้นมาได้

สมุนไพรมนต์นี้มีชื่อว่าหญ้าเทพเซียน เป็นเครื่องบรรณาการที่ราชวงศ์
แดนตะวันตกมอบให้จงหยวน ลือกันว่าสามารถรักษาโรค ชุบชีวิต
คืนชีพ บำรุงความงาม อายุยืนร้อยปี

สรรพคุณสองอย่างหลังจอมยุทธ์น้อยหมีไม่ค่อยสนใจ เขาโอ้อว่า
ตนเองงดงามโดยกำเนิดไม่ต้องบำรุงความงาม ส่วนอายุยืนร้อยปี “ไม่ตาย
ด้วยมหันตภัยย่อมมีโชค” นี่คือหลักเหตุผลที่มีมาตั้งแต่โบราณจนถึง
ปัจจุบัน จอมยุทธ์น้อยหมีรอดตายมาได้ ย่อมมีโชคใหญ่รอเขาอยู่เป็นแน่

^๒ตัวละครเอกจากเรื่อง ความฝันในหอแดง ผู้ซึ่งตรอมใจร้องไห้อยู่ในห้องจนตัวตายในคืนที่
คนรักไปแต่งงานกับคนอื่น

เขาอายุยี่นร้อยปี คือเรื่องที่สมเหตุสมผล สอดคล้องกับลิขิตฟ้า
ด้วยเหตุนี้ จอมยุทธ์น้อยหมิงฟังเพียงสรรพคุณสองอย่างแรกเขาก็
ผูกดวงความคิด คนทั้งสองจึงวางแผนกันในเรือหุรุด ตัดสินใจไปชิงสมบัติที่
วังหลวง

เพียงแต่ตอนนี้เขามีได้มีสง่าราศีเหมือนแต่ก่อน นับเป็นกึ่งคนพิการ
ภารกิจเร่งด่วนคือจะเข้าออกวังหลวงโดยไม่มีผู้ใดพบเห็นได้อย่างไร

จอมยุทธ์น้อยหมิงคิดถึงตรงนี้ก็คิดแผนการอันฉลาดล้ำได้อย่างหนึ่ง
เขาตัดสินใจปลอมเป็นหญิงสาวแฝงตัวเข้าวังหลวงเพื่อเป็นชายางองค์จักรพรรดิ

ศรีอยุธยา

บทที่ 2

วิญญูชนตกอับ (หนึ่ง)

ริมฝั่งแม่น้ำทันสุย มีเรือนซึ่งมีเอกลักษณ์อย่างยิ่งแห่งหนึ่ง เรียกว่าหอกุยหลิน

กาลก่อนขณะองค์ชายรัชทายาทเสด็จลงเจียงหนานได้ซื้อเรือนแห่งนี้ไว้เอาใจคุณหนูสกุลจ้าว ต่อมายุคสมัยเปลี่ยนผ่าน คุณหนูสกุลจ้าวกลายเป็นภรรยาของจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน เรือนหลังนี้จึงไร้ผู้อาศัย หลายปีก่อนถูกนายน้อยคนที่สองแห่งสกุลจ้าวซื้อกลับไป เปลี่ยนเป็นโรงน้ำชาแห่งหนึ่ง ซ้ำยังเชิญนักปราชญ์ผู้มีวิชาศิลปะเช่นฉินมาเล่าความ ทุกวันที่หนึ่งและสิบห้า หอนี้จึงมีแขกหรือนั่งจนเต็ม บรรยากาศศรัทศริน แสงโคมสว่างไสวตั้งแต่เช้าจรดค่ำ เสียงเซ็งแซ่ไม่เคยหยุดหย่อน

วันนี้คือวันที่สิบห้าเดือนหนึ่ง วันก่อนเหล่าฉินก็อาศัยอยู่ที่หอกุยหลินแล้ว ในหอแปะใบประกาศว่า เริ่มเล่าความยามสี่¹ ยามห้า² ก็มีพ่อค้า นำหมันโถงซาลาพานั่งอยู่ใต้หอกุยหลิน แขกที่มาเร็วยังเข้าหอกุยหลินไม่ได้ ก็ต่อแถวอยู่นอกหอ ถือโอกาสซื้ออาหารเข้าลักซุด รอการเปิดหอ

ยามนี้ หอกุยหลินไม่มีที่ว่าง

“จากนั้นเล่า เหล่าฉิน ผู้ใดสั่งหารผู้ใด”

¹ 巳時 ช่วงเวลา 9.01 - 11.00 น.

² 卯時 ช่วงเวลา 5.01 - 7.00 น.

เหล่าฉินเคาะไม้ปลุกลติ “สังหารผู้ใด ยังจะมีผู้ใดอีก ว่านเขียนชีวิตศิษย์พี่ใหญ่แห่งกุยเพิงอย่างไรเล่า!”

เขาพักหายใจหนึ่งเฮือก กล่าวสืบท่อ “วิญญูชนแห่งห้วงคำนิ่งผู้ฉนี้ นิสัยปรวนแปรไม่แน่นอน อาศัยว่าตนเองถือประกาศิตปุลุชน บั่นป่วนยุทธภพเกือบสิบห้าปีเต็ม! มีอย่างไหน! ความสัมพันธ์ส่วนตัวของเขา วุ่นวายยิ่งนัก กับคนโน้นคนนี้ สตรีผู้ฉนั้น แม่นางผู้ฉนี้...ไม่กระจ่างชัด! วีรบุรุษคนใดบ้างในยุทธภพไม่เคยถูกเขาลบหลู่! อย่าเพ็งกล่าวถึงการคิดค้นวรยุทธ์ของเขา อาศัยเพียงการกระทำอย่างมั่วซั่วจุดนี้ของเขา ยัวเย้าอิสตรี ไม่รู้จักกะอายุ ตายเสียได้ก็ดี ตายเสียได้ก็สมควร!”

ในหอกุยหลินยามนี้ลุ่มเสี่ยงวิพากษ์วิจารณ์ดั่งแข็งแะไม่ขาดหูใครจะไปรู้ว่ายามนี้ลุ่มเสี่ยงเจ็ยแจ้วของเด็กน้อยหลายคนดั่งขึ้น
“เหลวไหล!”

ผู้ที่กล่าวคำคือเด็กผู้ชายวัยผู้กมแก่ละคนหนึ่ง ในมือยังถือเคอเถา (วอลนัท) ครึ่งหนึ่งที่กินเหลือเอาไว้ ลักษณะดูตื้นผิดปกติ ขณะได้ยिनเหล่าฉินดำทอหิมิงฉงเยียนอยู่ด้านบน จึงขว้างเคอเถาครึ่งหนึ่งใส่เหล่าฉินอย่างแรง

เสียงดังตึก ถูกหน้าผากของเหล่าฉินเข้าอย่างจัง
เหล่าฉินร้องโอดโอย กุมศีรษะเอาไว้ “ใคร?!”

“ข้า!” เด็กผู้ชายคนนั้นกระโดดออกมา “ท่านพูดจาเหลวไหล ท่านควรถูกตี!”

ผู้ที่กระโดดออกมาแย่งพูดพร้อมกันกับเขามีเด็กผู้ชายสี่ห้าคน ดูทำแล้วอายุอานามก็น่าจะไล่เสียกัน คงเป็นพวกพ้องที่เล่นด้วยกันยามปกติ

วิญญูชนแห่งห้วงคำนิ่งมีตำแหน่งสูงส่งในยุทธภพ วรยุทธ์ถึงขั้นสุดยอด เป็นเอกอุไนใต้หล้า เด่นล้ำในช่วงเวลาหนึ่ง ถือครองประกาศิตปุลุชน บัญชาการสำนักเทียนชิง อายุเพียงยี่สิบสี่ปีก็ประสบความสำเร็จเช่นนี้ ย่อมมีผู้คุ้มครองกลุ่มหนึ่ง ในนั้น เด็กผู้ชายที่ล้อมใส่เขามีมากดูจปลาตะเทียนข้ามแม่น้ำ นับจำนวนไม่ถ้วน

“พี่ใหญ่หิมิงคืออันดับหนึ่งในใต้หล้า ไหนเลยจะตายโดยง่ายตาย

เพียงนั้น!”

“เขาระทำการอย่างเปิดเผย เป็นคนเลวอย่างพวกท่านที่ทำร้ายเขา ภายหน้าที่ใหญ่หิมิงกลับมาต้องสั่งสอนพวกท่านอย่างหนักแน่นอน!”

เหล่าจินถิงตามองเด็กชายกลุ่มนี้แวบหนึ่ง มิได้มีปฏิกิริยาตอบสนองมากนัก ถึงอย่างไรเขาก็เป็นผู้ที่มีชื่อเสียงจากการวิจารณ์หิมิงฉางเยียน เห็นผู้คุมครองทำลายบรรยากาศคำพวกนี้เป็นเรื่องปกติโดยแท้จริง เลี้ยวเออร์แห่งหอกุยหลินดำพลางเดินเข้ามาไล่เด็กน้อยที่ก่อวุ่นกลุ่มนี้ออกไป

เลี้ยวเออร์เอ่ยปาก “ทุกท่าน ขออภัย นี่คือนักเรียนน้อยของสถานศึกษาส่วนบุคคลตรงท้ายตรอก ปากไม่มีหูรูด รบกวนความรื่นรมย์ของทุกท่าน” จากนั้นหันหน้ากลับมาคุกคามเด็กน้อยอีก “ไปๆ ๆๆๆ! ไปเล่นตรงโน้น! หากมาก่อวุ่นทำลายบรรยากาศที่นี่อีก พรุ่งนี้ข้าจะบอกอาจารย์ของพวกเจ้า! รอกินไม่เรียวยุได้เลย!”

เมื่ออ้างถึงอาจารย์ ใบหน้าของเด็กชายทั้งหลายจึงเผยให้เห็นสีหน้าขลาดกลัว คนหนึ่งในนั้นกล่าว “เช่นนั้นพวกท่านก็มีอาจิสัยร้ายที่ใหญ่มาก อาจารย์มีคำกล่าวว่า มีอาวิจารณ์คนลับหลัง”

ปากเลี้ยวเออร์เมื่อได้เห็นเด็กน้อยที่สูงไม่ถึงเอวหลายคนกล่าวลำบัดสำนวนต่อหน้าจึงหัวเราะเยาะพลางเอ่ยปาก “ลับหลังผู้ใด หิมิงฉางเยียนก่อกรรมทำชั่วมากก็สมควรแล้ว พวกเราวิพากษ์วิจารณ์อย่างโจ่งแจ้งเปิดเผย!”

เด็กชายกล่าว “หิ ในเมื่อท่านกล่าวชัดว่าพี่ใหญ่ตายแล้ว เช่นนั้นท่านก็ระวังสักหน่อย วรรษุทธ์ก่อนตายของพี่ใหญ่หิมิงสูงส่งเช่นนั้น ต่อให้ตายแล้วก็เป็นผีที่ร้ายกาจที่สุดในยมโลก!”

เลี้ยวเออร์โกรธจัดแต่กลับหัวเราะ “อูย! หากข้ากลัวผีอย่างเขา ข้าคงไม่พูดหรอก เขาจะเป็นผีร้ายในยมโลกอะไรก็ช่าง หากเขามีฝีมือก็เข้ามา...”

เขาประสานมือต่อฟ้า “อัครมหาเสนาบดีราชวงศ์นี้ก็มีฝีมือดีเขาจนวิญญาณแตกสลายได้ทันที!”

เมื่อกล่าวจบ นักปราชญ์ซึ่งตม่น้ำชาและพักผ่อนอยู่โดยรอบต่าง

หัวเราะขึ้นมา

เด็กน้อยทั้งหลายถูกเยาะเย้ยจนหน้าแดง

ไม่รู้เป็นเพราะเหตุต่อไปมิได้หรือเปล่า บุรุษชุดดำผู้หนึ่งลุกขึ้นมา คลายวงล้อม ในมือของเขาคือถังหูหลู^๓ที่เพิ่งซื้อมาหลายไม้ ก้มตัวลง ยื่น ให้เด็กน้อยทั้งหลายคนละหนึ่งไม้

“เอาละ เลิกโกรธได้แล้ว ข้าเห็นด้วยกับมุมมองของพวกเจ้า พี่ใหญ่ หมิงฉางยังไม่ตาย”

กล่าวจบแล้ว จึงเลือกเด็กผู้ชายที่ศีรษะโสันคนหนึ่งในนั้น แล้วลูบ ดมของเขา

“ท่านเป็นใคร” กลุ่มคนได้ถังหูหลูแล้วเงยหน้าขึ้นมองบุรุษผู้นั้น คนผู้นี้หน้าตาหล่อเหลา รูปร่างสูงโปร่ง บุคลิกเป็นกันเองอย่างยิ่ง ผมยาวมัดเป็นเส้นเดียวห้อยอยู่ด้านหลัง

“ข้าหรือ ข้าทำความดีไม่ทั้งชื่อ เจ้าไม่ต้องรู้ว่าข้าเป็นใคร ขอเพียง เจ้ารู้จักเหยียบหิมะไร่รอย สิบก้าวสั่งหารหนึ่ง พันหลี่มีอาจตัน เสร็จเรื่อง สะบัดแขนเสื้อผลไป เสร็จกายหลังจ่อมยุทธ์ใหญ่ชื่อดังก็พอ”

เหล่าเด็กน้อยตกใจฉวยที่ข่มขู่ผู้คนยาวเป็นพรวนี่จนเวียนศีรษะ แล้ว หลังฟังจบจึงรวบโน่นผสมนี้ในความทรงจำ จดจำไว้เพียงจ่อมยุทธ์ใหญ่ พันหลี่มีอาจตัน

บุรุษชุดดำซึ่งพูดจาไม่เชื่อมโยงกันและพูดจาเหลวไหลผู้นี้ ก็คือ วิญญาณแห่งห้วงคำนึงที่ว่ากันว่าตาย ณ แม่น้ำเยียนปัวไปนานแล้วผู้นั้น... หมิงฉางเยียน

หมิงฉางเยียนอุ้มเด็กน้อยที่ดูเหมือนเป็นผู้คนหนึ่งในนั้นขึ้นมา ใช้มือหยอกล้อสองครั้ง “กินถังหูหลูของข้าแล้ว ก็ต้องฟังคำพูดของข้า ตอนนี้ พวกเจ้าอย่ายื่นก่อกความวุ่นวายในโรงน้ำชาของผู้อื่น ข้าเชิญพวกเจ้า ไปกินแป้งม้วนไส้ตันหอม เป็นเช่นไร”

เด็กน้อยทั้งหลายติดตามอยู่ด้านหลังของเขาออกจากหอกุยหลิน

^๓ 糖葫芦 ผลไม้เชื่อมเสียบไม้

เหมือนหางน้อยพวงหนึ่ง

หมิงฉางเยียนถามเด็กน้อยที่เขาอุ้มอยู่ผู้นี้จนได้ความว่าชื่อเล่นเรียกว่าอาเปียน เนื่องจากความเชื่อถือที่มีต่อหมิงฉางเยียน อาเปียนเอียงศีรษะถาม “พี่ชายพันหลี่มีอาจตัน พี่ใหญ่หมิงยังไม่ตายจริง ๆ หรือ”

หมิงฉางเยียน “แน่นอน จริงแท้แน่นอน ข้าไม่เคยหลอกเด็ก”

อาเปียนถามอีก “เช่นนั้นตอนนั้นพี่ใหญ่หมิงเป็นอย่างไรบ้าง คนแล้วในยุทธรภพล้วนเข้าใจพี่ใหญ่หมิงผิด เขาคือจอมยุทธ์ใหญ่ที่ร้ายกาจมากผู้หนึ่ง ไม่มีทางสังหารผู้บริสุทธิ์สงเดช”

หมิงฉางเยียนพยักหน้า “เจ้ากล่าวถูกต้อง พี่ใหญ่หมิงในตอนนั้นหรือ...แสบ เขาเป็นคนดีฟ้ายอมคุ้มครอง รอดตายจากภพภัยต้องมีโชคเป็นแน่ คงกำลังพักฟื้นอยู่ที่ใดที่หนึ่ง”

อาเปียนจับแขนเสื้อของเขา ถาม “พักฟื้น? แต่พี่ใหญ่หมิงตกแม่น้ำเยียนบัว แม่น้ำเชี่ยวกรากเพียงนั้น เขายังมีชีวิตขึ้นมาได้หรือ”

หมิงฉางเยียนลูบจมูก วางอาเปียนลงบนพื้น

เด็กน้อยทั้งหลายห้อมล้อมเขาเอาไว้ จ้องหมิงฉางเยียนตาละห้อย

พี่ใหญ่หมิง? หมิงฉางเยียนรู้สึกเต็มตื่นในใจอย่างมีอาจเลียง เด็กน้อยผู้นี้ขี้ประจบจริง ๆ โตจจนปานนี้ เขายังไม่เคยถูกคนเรียกว่าพี่ใหญ่หมิงมาก่อนเลย

หมิงฉางเยียนกระแอมไออีกครั้ง กล่าว “หลังจากพี่ใหญ่หมิงของพวกเจ้าตกลงสู่แม่น้ำเยียนบัว พบเจอผู้สูงศักดิ์ช่วยเหลือ ถูกสามีภรรยาซราที่ตกปลาประทั่งชีวิตคู่หนึ่งช่วยเหลือไว้”

อาเปียนกระโดดขึ้นมา “จริงหรือ สามีภรรยาซราคู่นั้นอยู่ที่ใด พวกเราจะขอบคุณพวกเขาอย่างหนัก!”

หมิงฉางเยียนพูดไม่ออกบอกไม่ถูก ก่อนจะกล่าว “เด็กน้อยอย่างพวกเจ้ามีเงินทองอะไรจะขอบคุณผู้อื่น อีกอย่าง ข้าเองก็ไม่ต้อง...พี่ใหญ่หมิงไม่ต้องให้พวกเจ้าไปขอบคุณพวกเขา”

อาเปียนกล่าว “ในเมื่อพี่ใหญ่หมิงยังไม่ตาย เช่นนั้นเขาต้องกลับมาแก้แค้นอย่างแน่นอน! ตอนนี้อย่ามีแผนการอะไรหรือไม่”

หมิงฉางเขียนจดมีได้ที่จะยื่นมือลูบจมูกของตัวเองอีก กล่าวในใจว่า
‘แผนการนะมืออยู่ น่าเสียดายเพียงมีอาจบอกออกมาให้พวกเจ้าฟังเท่านั้น’
ถึงอย่างไร เรื่องที่จะแต่งกายเป็นสตรีในวังหลวง กล่าวออกมาคง
ทำลายศักดิ์ศรีของอันดับหนึ่งในใต้หล้าอย่างเขาโดยแท้จริง
ย่อมมีอาจให้ผู้รู้

สองเดือนให้หลัง

เมื่อเกี่ยวโคลงเคลง ศีรษะของหมิงฉางเขียนกระแทกกับเตาหลอม
ยาที่ใส่มัสสีเหลืองตรงเพดานเกี่ยว จึงตื่นขึ้นมา

เขาเลิกมานออก มองไปด้านนอก ถึงประตูเส้าหยางของตำหนัก
ตำหมิงพอดี

วังหลวงอยู่ใกล้เพียงคืบแล้ว

หลายปีนี้ ร่างกายของหมิงฉางเขียนประสมหันตภัย เกี่ยวโคลง-
เคลงอย่างรุนแรง ภาวะของเขาเองก็โคลงเคลงอย่างรุนแรงเช่นกัน
ท้องไส้ปั่นป่วน ทำให้เขาร้องโอดโอยไม่หยุด

ชั้นที่สี่คนที่ห้ามเกี่ยว สิ่งของใต้หว่างขาขาดหายไปสองตำลึง ด้วย
เหตุนี้สมดุลงจึงไม่ค่อยดี โอนซ้ายเอนขวา เหมือนไม้กระของสี่ท่อน

หมิงฉางเขียนเลิกมานออก กล่าวอย่างจรรยาบรรณ “พี่ชายผู้แสนดี
ทั้งสี่ท่าน เดินให้ดีสักหน่อย เลิกส่ายได้แล้ว!”

เมื่อเขาเข้าวัง มิได้ให้เงินชั้นที่เหมือนสาวงามคนอื่น

หมิงฉางเขียนไม่มีเงินแม้แต่จ้าวเดียว อย่าว่าแต่ให้เงินชั้นที่ ตนเอง
จะกินข้าวก็กลายเป็นปัญหาแล้ว

เขาไม่ให้เงิน ชั้นที่มีที่ทำไมยินดี ต่อว่าส่วนต่อว่า แต่เกี่ยวนั้นกลับ
โคลงเคลงรุนแรงกว่าเดิม หมิงฉางเขียนถอนหายใจครู่หนึ่ง คิดว่าด้วย
น้ำหนักมือในการแกว่งเกี่ยวนี้ หากพี่ชายที่ไร้อ่อนเนื้อหนักสองตำลึงทั้งสี่
ท่านนี้ไปเป็นพ่อครัวร้านซิงเหอก็คงมีโชปัญหา

ครั้นทรมาณเช่นนี้อีกรอบหนึ่ง หมิงฉางเขียนคิดไปคิดมาก็เลิกมาน
ออกอีกครั้ง ยิ้มพลางกล่าว “พี่ชายทั้งสี่ไม่กลัวว่าข้าได้เป็นใหญ่เป็นโตแล้ว

จะกลับมาคิดบัญชีพวกท่าน?”

ชั้นที่ทางซ้ายกล่าวว่า “เส้าซือได้เป็นใหญ่เป็นโตพวกบิรวารต้องดีใจเป็นแน่ เสียตายเพียงสตรีที่เข้าวังมิใช่หนึ่งหมื่นก็มีสามพัน เส้าซือกังวลว่าตัวเองจะมีชีวิตถึงตอนคิดบัญชีกับพวกเราหรือไม่จะดีกว่า”

เส้าซือ คือคำเรียกขานสาวงามที่เพิ่งเข้าวัง

หมิงฉางเยี่ยนกล่าวว่า “พี่ชายคงทราบว่ายิวที่บรรทุทุกคนนี้ รูปชบวอนใหญ่ ส่ายไปส่ายมาซ้ายขวา หากไปรบกวณวิญญานเร็วร้อนที่หลับไหลยาวนานอยู่ได้ दिनเข้า พวกท่านหรือข้าไม่ว่าผู้ใดก็อย่าคิดมีชีวิตสงบสุข”

ชั้นที่ทั้งสี่แผ่นหลังแข่งที่พร้อมกัน คนหนึ่งกล่าวว่า “เส้าซืออย่าพูดจาเหลวไหลเป็นอันขาด วังหลวงคือพื้นที่ต้องห้าม บารมีโอรสสวรรค์นำเกรงขาม วิญญานเร็วร้อนจะกล้ารุกกล้าล้ำกฏได้อย่างไร”

ชั้นที่น้อยปากแข็ง ทำทางในเมื่อกลับเบาลงแล้ว

หมิงฉางเยี่ยนเห็นว่าไม่น่าได้ผล จึงหดตัวกลับไปนั่งในเกี้ยวตามเดิม กล่าวในใจว่า “วังหลวงจวงหยวนแห่งหนึ่งม้ายดั่งคาคบ ผู้หยั่งรู้ทั่วไปมีมาก ดุจขนวัว⁴ เรื่องเล่าเกี่ยวกับผีสังเวทดาในวังกลับมีมากยิ่งขึ้นยิ่งกว่า ถึงขั้นนี้ก็กล่าวเพียงสองประโยคก็พูคนได้”

เดินอย่างมั่นคงได้ครู่หนึ่ง ก็เกิดเรื่องอีกแล้ว

ชั้นที่วางเกี้ยวลงอย่างไม่เป็นระเบียบ ม่านประตูถูกเลิกออก ชั้นที่ทางขวาสะบัดชายเสื้อ คุณเข้าอยู่หน้าเกี้ยว

หมิงฉางเยี่ยนมองดูรอบด้าน พบว่าเกี้ยวที่เคลื่อนที่ทั้งหมดล้วนหยุดลงแล้ว สาวงามที่เข้าวังส่วนหนึ่งเหยียบหลังของชั้นที่ โดยมีสาวใช้ประคองลงจากเกี้ยวแล้ว

ขาข้างหนึ่งของเขาเหยียบลงไป ชั้นที่ตรงเสียดังหนึ่งครั้ง

หมิงฉางเยี่ยนแม้จะแต่งกายเป็นสตรี แต่น้ำหนักตัวกลับไม่เบา สหายหญิงคนสนิทผู้นั้นของเขาหายวิเศษอันมหัศจรรย์ชนิดหนึ่งให้เขายานี้ชื่อว่า ‘ลูกกลอนย่อนเฒ่าคันทารก’ สรรพคุณเป็นดังชื่อของมัน เมื่อ

⁴ 多如牛毛 จำนวนเงิน ความหมายคือ มีจำนวนมากมายับไม่ถ้วน

กินเข้าไปแล้วสามารถหุดกระดูกเหลือเพียงเจ็ดส่วนของน้ำหนักดั้งเดิมได้
รูปโฉมก็เปลี่ยนแปลงเป็นลักษณะของคนอายุสิบหกสิบเจ็ดทันที

ลูกกลอนย่อนแผ่น่ากินทารกทุกปีกินหนึ่งครั้ง ขึ้นตอนการหุดกระดูก
เหมือนถูกต้มในน้ำมัน ถูกมีดแทง ตับไส้ขาดเป็นชิ้น เจ็บปวดจนไม่เอาก
มีชีวิตรอยู่ ในระหว่างครึ่งปีฤทธิ์ยาจะลดลงตามการเปลี่ยนผันของเวลา
รูปร่างหน้าตาจะค่อย ๆ โตขึ้น ต้องกินยาเม็ดที่สองภายในครึ่งปีจึงยับยั้งได้
ยานี้เรียกว่าฝ่าฝ่าลิขิตฟ้า ด้วยเหตุนี้ผลข้างเคียงในทางไม่ดีมีมาก
เหมือนขนวัว จนสามารถเขียนออกมาเป็นหนังสือได้

สหายหญิงคนสนิทเตือนเขาให้ไตร่ตรอง นำเค้เจ้า หมิงฉางเยียน
ยึดมั่นในความคิด หลังกินลงไปก็ผ่านความยากลำบากและอันตรายแฝง
เข้าไปในขบวนเลือกสาวงาม ฉะนั้น การเดินทางครั้งนี้เขาต้องชิงหญ้าเทพเซียน
มาให้จงได้

ขั้นที่ถูกเขาเหยียบแรง ๆ บังเกิดความไม่พอใจ แต่ก็มิกล้าส่งเสียง
หมิงฉางเยียนถูกเขาตั้งแขนเสื้อในฉับพลัน เรือนร่างโง่งเงน เกือบ
ยืนไม่มั่นคง

“เยียนเส้าชื่อ! เจ้าบังอาจมากนัก เขียนผ่านทาง ยังไม่คุกเข่าลง
อีก! นี่! เจ้าคุกเข่าลง! รนหาที่ตาย!”

หมิงฉางเยียนคุกเข่าลง ๆ ฉวยโอกาสขณะกลุ่มคนก้มหน้าเหลือบ
ตาขึ้นมอง เห็นเพียงประตูหลักของตำหนักตำหมิง มีขบวนเกี้ยวรถเดิน
มาอย่างแซ่มซ่า แขนเสื้อกว้าง กระโปรงเรียฟั้น ชายเสื้อปลิวพลั่ว แผ่
บุคลิกเทพเซียน

ทางขบวนยังติดตามด้วยทวารสวมชุดเกราะแถวหนึ่ง

หมิงฉางเยียนถามเสียงแผ่วเบา “พวกเขาเป็นใคร”

ขั้นที่น้อยยกกล่าว “เขียนจากอารามเก้ลิบเก้”

หมิงฉางเยียน “ข้าหมายถึงขบวนที่ด้านหลัง”

ขั้นที่น้อยตอบ “หน่วยสิบสามได้ เล้าชื่ออย่าถามมาก สนใจเพียง
ตัวเองก็พอ”

เขาไม่ให้หมิงฉางเยียนถามมาก แต่หมิงฉางเยียนกลับถาม “หน่วย

สิบสามใต้คือสิ่งใด”

ชั้นที่น้อยปิดปากไม่กล่าวคำ เอาแต่ก้มหน้า ไม่ยอมมากความแม้แต่ประโยคเดียว

รอทั้งสองขบวนเลี้ยวเข้าตำหนักตำหึง กลุ่มคนจึงลุกขึ้น

ชั้นที่น้อยลุกขึ้น ถ่มน้ำลายกล่าว “อูย! พวกตาสุนัขมองคนต่ำเพียงแค่อายุจ้ห้อยเอวที่จักรพรรดิให้กว้างทำใหญ่โตเพียงนี้ อูย!”

หมิงฉางเยียนกล่าว “ในวังมีหน่วยสิบสามใต้ เช่นนั้นยังมีหน่วยสิบสามเหนือไหม”

ชั้นที่เห็นหน่วยสิบสามใต้ไปแล้วจึงตอบ “หน่วยสิบสามคือกององครักษ์ของวังหลวง ซ้ายแบ่งเป็นหน่วยสิบสามใต้กับหน่วยสิบสามเหนือ ผู้ที่คุ้มกันส่งเขียนเข้าตำหนักตำหึงครั้งนี้คือหน่วยสิบสามใต้ซึ่งรับหน้าที่คุ้มครองรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยในวัง รวมถึงอารักขาฝ่าบาท หน่วยสิบสามเหนือรับหน้าที่เฝ้ารักษาวงนอกของเมืองหลวง ขณะเส้าซือเข้าวัง มองเห็นผู้ที่ยืนอยู่สองฝั่งประตูเส้าหยาง ก็คือกององครักษ์ของหน่วยสิบสามเหนือ”

ชั้นที่ร่างสูงกว่าที่อยู่ด้านข้างเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง “เจ้าพูดให้มันน้อยหน่อย หน่วยสิบสามใต้פקดาบอารักขาหน้าพระพักตร์ มีประกาศิตซึ่งสามารถตัดศีรษะก่อนถวายฎีกาที่หลังได้ เจ้าพูดจาส่งเดชอยู่ลับหลังรนาที่ตายหรือ!”

คนผู้นั้นที่เตี้ยกว่ากล่าว “หน่วยสิบสามแล้วอย่างไร เป็นสุนัขโง่ซอวดอำนาจอยู่ในวัง หากอยู่ในยุทธภพ คนแรกที่ตายก็คือพวกเขา หากมีใช่...”

“ต่อให้หมิงฉางเยียนฟื้นคืนชีพมาตอนนี้ ก็มีาจจะยานแปดร้อยหลี่รู้ตมาแก้แค้นให้เจ้า! ต่อให้เจ้ามีหัวใจอย่างจอมยุทธ์ ก็ไม่มีชีวิตอย่างจอมยุทธ์ สองเราเป็นเพียงชั้นที่รับคำสั่งทำงานในวังเท่านั้น เทียบหน่วยสิบสามนั้นไม่ได้ เลี้ยวหวานจื่อ เจ้าอย่าฝันกลางวันไปเลย เพื่อฝันจะไปสำนักเทียนชิงทั้งวัน คนผู้นี้ตายไปสองปีแล้ว เจ้าจะไปปิดกวางดหลุมศพให้เขาหรือ”

หมิงฉางเยียนสอดปาก “หมิงฉางเยียน หมิงฉางเยียนไหน”

เสี่ยวหวานคือถูกคนกล่าวแหงใจดำ ก็เดือดดาลสุดขีด “อย่ายุ่งเรื่องชาวบ้าน รีบขึ้นเตียง!”

หมิงฉางเขียนกล่าวว่า “เฮ้อ ทำไมพวกท่านพูดได้ ชักฟังไม่ได้ หมิงฉางเขียนคือวิญญาณชนแห่งห้วงคำนิ่ง ข้าทราบดี สองปีก่อนเขาตายที่แม่น้ำเยียนปัว พวกท่านคงทราบว่าเขาตายเพราะเหตุใด”

เสี่ยวหวานคือประคองหมิงฉางเขียนขึ้นก็ยาวอย่างไม่สมัครใจ ปล่อยม่านประตูลง เขากลับยังโผล่ศีรษะออกมาจากรอบหน้าต่าง

“จะตายได้อย่างไรเล่า ก็เขาสั่งหารวานเขียนชีวิติษย์พี่ใหญ่สำนักกุยเฟิง ต่อมายังฆ่าล้างคนในหมู่บ้านจุยเฟิง โดยใช้ลิบสามเข็มประตุนรกอันชั่วร้ายอย่างยิ่งของเขา หมิ่นเข็มทะลุผ่านลำคอ คนชรา หญิงสาว เด็กน้อยล้วนถูกด้ายเงินอันแน่นขนัดตรึงไว้ในห้อง พอขยับก็ร่วงแหลกเป็นหมื่นชิ้น โหดเหี้ยมสุดขีด”

หมิงฉางเขียนใจหวิว อุบายอันโหดเหี้ยมเช่นนี้ แต่ฟังก็ชวนให้ขนพองสยองเกล้า หลังกลืนลงแม่น้ำเยียนปัว ศีรษะกระแทกกระเบื้อง นึกเรื่องเกี่ยวกับที่ตนเองรับโทษไม่ออกแม้แต่น้อย แม้คำรำลือที่ชนทีกกล่าวหาจะแตกต่างกับที่เขาสอบถามผู้อื่นเท่าใดไม่ แต่เขามีสัมผัสอันดีกับว่านเขียนชีวมาตลอด ระหว่างสองสำนักก็ไปมาหาสู่กันบ่อยครั้ง เรื่องนี้ไม่มีทางเป็นฝีมือเขาอย่างเด็ดขาด กล่าวอีกแบบหนึ่ง ต่อให้เขาทำ แต่ทำไมเขาต้องคร่าชีวิตคนโดยปราศจากสาเหตุ

เสี่ยวหวานคือกล่าวว่า “ว่านเขียนชีวิตายอย่างประหลาด หลังเขาตายในยุทธภพก็ปรากฏเรื่องฆ่ากัศรัยอีกหลายหน วิธีฆ่าล้วนเหมือนกับว่านเขียนชีว คนในยุทธภพเองก็บอกสาเหตุไม่ได้ ตามความเห็นข้า...ข้าคิดว่าว่านเขียนชีวมิได้ถูกเขาฆ่า อาจเป็นหกสำนักใหญ่รักษักรักษาหมิงฉางเขียนหลังจากเขาถูกรักษักรักษาตาย หัวใจไม่ยอมรับ จึงแปลงเป็นผีร้ายกลับมาแก้แค้น!”

ช่วงชีวิตจอมยุทธ์น้อยหมิงฆ่าคนนับไม่ถ้วน คนที่ฆ่าล้วนไร้ตำแหน่ง ทั้งยังโหดร้ายใจทมิฬ ฉะนั้นจึงไม่มีผู้ใดหาเรื่องเขา ครั้งนี้เขาสั่งหารวีรบุรุษผู้กล้าในยุทธภพ ตำแหน่งของผู้กล้าค่อนข้างสูง หลังจากตายไป หมิง-

นางเยียนจึงถูกผู้คนรุมประณาม

วันที่ยี่สิบเก้าเดือนห้ารัชศกเหรินเหอปีที่ยี่สิบ หกสำนักใหญ่ปราบปรามสำนักเทียนซิง ต้องการให้สำนักเทียนซิงกำจัดหมิงฉางเยียน ประกาศสงครามกับเขาที่แม่น้ำเยียนปัว เขาถูกกลุ่มคนรวมพลกันกวาดล้าง พลัดตกน้ำ ไม่เหลือแม้ซากกระดูก

เจ้าสำนักกุยเฟิงรวบรวมยอดคนในใต้หล้า นั่งเฝ้าแม่น้ำเยียนปัวถึงเจ็ดวันเจ็ดคืน ไม่พบว่าหมิงฉางเยียนเป็นขึ้นมาจากปากแม่น้ำสายใด เมื่อความหาไม่พบซากศพ เจ้าสำนักไม่อธิบายต่อยุทธภพ กระนั้นไปชุดหลุมศพของผู้อื่นที่หมู่บ้านปั่นพั่วด้วยตัวเอง ลอบขโมยซากศพของเด็กหนุ่มออกมาอย่างไม่เปิดเผย เรื่องนี้เจ้าสำนักกระทำโดยไร้มนุษยธรรม เป็นการกระทำอย่างลับ ๆ ล่อ ๆ แต่เพียงผู้เดียว เขานำซากศพไปแช่ในน้ำสองวัน แช่จนขาวฟอง ต่อให้เรียกมารดาของซากศพนั้นก็แยกแยะไม่ได้

เขาคำนวณเวลาในใจ รู้สึกว่าน่าจะได้ที่แล้ว จึงชูแขนเสื้อโบกสะบัดมอบสมญาอันยิ่งใหญ่ให้แก่ซากศพนี้ว่า วิญญาณแห่งห้วงคำนิ่ง

ยุทธภพจึงตั้งข้อสรุปว่า หมิงฉางเยียนวิญญาณแห่งห้วงคำนิ่งตายแล้ว! ส่งงามมาชั่วชีวิต กลับตายอย่างอนาถ หัวร้างล้วนบวมอืดคล้ายกับหมันโถวแป้งขาว!

หมิงฉางเยียนถือครองประกาศิตปฎุชน ปราบปรามยุทธภพลับปีครันตายตก ฝ่ายธรรมะในยุทธภพต่างสับสนันต์ ต้มสุรากินเนื้อเฉลิมฉลองสามวันสามคืน เยี่ยมเยียนญาติมิตร แปะป้ายประกาศ ให้ทั่วหล้าร่วมฉลอง

ภยันอกเกี่ยว เสียงของเสี่ยวหวานจืดดังขึ้น “น่าเสียดายพรสวรรค์ของหมิงฉางเยียน ก่อนเขาผงาดงำ อายุสิบสี่ปีก็ได้รับการเลือกจากประกาศิตปฎุชนซึ่งไม่มีผู้ใดสั่งการได้แล้ว ขณะหมิงฉางเยียนอายุประมาณสิบสี่ปีกลับประสบความล้มเหลวเช่นนี้ได้ ในปีนั้นก็เพียงพอให้ยุทธภพจงหยวนต้องหวาดผวาเมื่อได้ยินชื่อ เรียกได้ว่าโด่งดังไปทั่ว เขาเคยได้รับการช่วยเหลือจากจอมยุทธ์น้อยจงแห่งสำนักเทียนซิง ฟังจากที่จอมยุทธ์น้อยจงกล่าว หมิงฉางเยียนเข้าสู่ยุทธภพจวบจนบัดนี้ ล้วนสวมชุดดำ ปิดบังหน้าด้วย

ผ้าโปร่งสีดำ ไม่เคยเปิดเผยใบหน้าที่แท้จริงต่อหน้าผู้คน คนเคยเห็นหน้าของเขามีน้อยยิ่ง หลังจากที่เขาตายไป ประภาศิตบุฤชุนก็ไร้ซึ่งร่องรอยสำนักเทียนซิงนับได้ว่าล่มสลายลงแล้ว สองปีนี่ในยุทธภพโกลาหลไปทั่ว ชาวายังมีผู้ตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่ ถึงอย่างไรคนในยุทธภพก็เกรงกลัวเขามิกล้าก่อเรื่องอย่างโจ่งแจ้ง”

หมิงฉางเยียนนั่งเงียบอยู่ในเกี้ยวเนิ่นนาน หลับตาลง ถอนหายใจแผ่วเบาจนแทบไร้เสียง

หนึ่งก้านธูปให้หลัง หมิงฉางเยียนให้พนักงานปลประคองลงจากเกี้ยวทะลุผ่านเฉลียงทางเดิน ระหว่างทางพบเจอบุญกู่^๕ ผู้อยู่ข้างกายหยวนเชอเพย^๖ นางไม่ใส่ใจเหล่าสาวงาม มือขวาหิ้วตะกร้าทำเป็นมองไม่เห็น เลี้ยวขวานจี้มิกล้าส่งเสียง กัมหน้าเร่งเร็วให้รีบเดิน ผ่านเฉลียงทางเดิน เลี้ยวซ้าย หมิงฉางเยียนจึงแยกจากกลุ่มคน เดินไปยังทิศทางของเรือนไผ่เขียว

เรือนไผ่เขียวมีอาณาบริเวณสามส่วน แต่เปิดใช้เพียงสองส่วน ในเรือนชุดสระบัวเอาไว้ เลี้ยงตะพาบและปลาหลีเด่ง หมิงฉางเยียนเพิ่งเข้าประตู ปลาหลีก็ตกใจแหวกว่ายไปทั่ว นางกำนัลสองคนรออยู่นานแล้ว คนหนึ่งคือเสาเย่า คนหนึ่งคือฝูหลิง คนทั้งสองทำความเคารพ พาเขาเข้าโถงหลัก ในโถงจัดวางโต๊ะสี่เหลี่ยมสลักลายตัวหนึ่ง สองฝั่งซ้ายขวาวางเก้าอี้ข้างละตัว ด้านในคือห้องนั่งเล่น หัวเตียงวางฉากบังลมฉากหนึ่ง ภาพบนฉากบังลมคือภาพเสาะหาเซียนที่ทะเลตะวันออก

หมิงฉางเยียนถาม “เหตุใดพวกท่านจึงวางภาพประเภทนี้ในห้องนอน”

เสาเย่าตอบ “เรียนเล่าชื่อ ภาพนี้ฝ่าบาทพระราชทานแก่สาวงามที่เข้าวัง ทุกคนต่างมีคนละภาพ สามารถกำจัดความอัปมงคลที่มาจากนอกวังได้”

หมิงฉางเยียนหัวเราะหนึ่งครั้ง เดินไปยังฉากบังลม พบว่าด้านหลัง

^๕姑姑 คำเรียกนางกำนัลอาวุโส

^๖例妃 คำเรียกพระชายารอง

ฉากบังลมยังวางโต๊ะยาวตัวหนึ่ง บนโต๊ะวางเตาเครื่องหอมใบหนึ่ง ผลไม้
รูป ยันต์เหล็ก และหมึกชาดวงกองเอาไว้

“นี่ก็เป็นสิ่งที่ฝ่าบาทประทานให้?”

เส้าเย่าค้อมกายเล็กน้อยพลางกล่าว “เรียนเส้าซือ ถูกต้องแล้ว
สิ่งนี้เป็นท่านเขียนอันซึ่งจัดวางไว้ ท่านเขียนปลุกเสกด้วยตัวเอง ในวัง
แต่ละแห่งต่างมีสิ่งนี้ มันจะคุ้มครองเส้าซือให้ราบรื่นดังใจทุกเรื่อง ไม่ได้รับ
ผลกระทบจากเรื่องเลวร้าย”

หมิงฉางเขียนหยาบสาลีมาอย่างไม่ดี เช็ดเข้ากับเสื้อผ้าของตน
ก้ตกลงไปหนึ่งคำ น้ำผลไม้กระเซ็นออกมา

เส้าเย่าเห็นพฤติกรรมกำเริบเลิบบ้านของเขาจึงถอยหลังด้วยความ
ตกใจหนึ่งก้าว กล่าวอย่างไม่อยากเชื่อ “เส้าซือ หะ...เหตุใดท่านจึงกล้ากิน
สิ่งของที่ถวายเทพเซียน!”

หมิงฉางเขียนยิ้มน้อยๆ แล้วกล่าว “เทพเซียนใจดีมีเมตตา ผู้มา
เยือนก็คืออาคันตุกะ กินข้าวร่วมโต๊ะกับข้าก็สมเหตุสมผลแล้ว นี่ เส้าเย่า
สถานที่หลับนอนของ...ของฝ่าบาทไปอย่างไร ข้าเข้าวังมาเพื่อเป็นภรรยา
ก็ต้องพบเจอสามีก่อนมิใช่หรือ จะพบพระองค์ได้อย่างไร”

บทที่ 3

วิญญูชนตกอับ (สอง)

เสาย่อกับผู้หลิงมองหน้ากัน ผู้หลิงกล่าว “เส้าซือคงไม่ทราบว่ หลังเข้าวังต้องให้ฝ่าบาทเรียกพบ หรือเลือกป้ายร่วมบรรทม ยามค่ำคืน นอกจากนี้แล้ว สาวงามที่เข้าวังมาใหม่ห้ามเข้าเฝ้าฝ่าบาทโดยพลการ กฎเกณฑ์ในวังเข้มงวด ตั้งแต่โบราณมาไม่มีเหตุผลต้องพบฝ่าบาทก่อนร่วมบรรทม เส้าซือ...”

หมิงฉางเยียนขัดจ้งหระนาง “กฎเกณฑ์มีไว้เพื่อทำลาย วันนี้ข้าพบแล้ว พรุ่งนี้จึงมีคนอื่นมาพบง่ละ เอาละๆๆ เสาเย่อกคนดี ออกไปๆ พวกท่านไม่ต้องพาข้าไป ข้าจะไปเอง!”

เขากล่าวจบกั้เดินผ่ากลางระหว่างเสาย่อกับผู้หลิงอย่างปราดเปรี้ยว ฉวยโอกาสขณะคนทั้งสองยังไม่ตอบสนอง เขาสวมรองเท้าหัวเชิด ฝึเท้า รวดเหินบิน หายว้บไปตรงปากประตูของเรือนไฟ้เขียวโดยพลัน

เสาย่อกับผู้หลิงสีหน้าแปรเปลี่ยน รีบไล่ตามออกไป

ร้องเรียกว่า ‘เส้าซือ’ ‘คุณหนู’ เสียงดังตลอดทางไม่ขาดสาย ลั้ตว์น้อยลั้ตว์ใหญ่ตกใจหนีเตลิด

หมิงฉางเยียนแม่สุญเสี่ยวรุยหุ้ แต่ทำทางย้งคงคล้ายม้าป่าที่สายบังเหียนขาด พอลงมือแล้วก็มีอาจหยุดยั้ง ก่อกวนจนนางกำนัลและขันทีที่ตามทางต้องยอมหลีกทางให้

เขาว้งพ่ล่านมาจากเรือนไฟ้เขียว อ้อมโง่งสี่ห้าแห่ง เสี่ยวเข้าประตู

หินโค้งสลักบานหนึ่ง หลังผ่านประตู ลักษณะพื้นที่โล่งกว้าง หมิงฉางเยียนชะลอฝีเท้า เห็นเพียงเบื้องหน้ามีใบบัวเชื่อมติดกันเป็นสีเขียวล้วนทั่ว กลิ่นดอกบัวขาวสดใหม่พล้นปะทะเข้ามา ชับไล่ความร้อนของคิมหันตฤดูไป

หมิงฉางเยียนรีบเดินไปข้างหน้าสองก้าว ข้ามสะพานเล็ก บนสะพานยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง อายุยังไม่ถึงยี่สิบปี ร่างเหมือนต้นไม้หยก หน้าตาดูจบบุผายามเช้า ผิวคล้ายหยกขาว ผมเผ้าใช้หมวกทองรวบเอาไว้ แฝงบุคลิกเทพเซียน

คนผู้นี้มือขวาถืออาหารปลากรอบหนึ่ง มือซ้ายกำลังหว่านโปรยลงในสระบัว หมิงฉางเยียนนุ่มบ่ามบุกเข้ามา ฝ่ายตรงข้ามกลับยังคงสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง ยืนตระหง่านไม่ไหวติง สายตาไม่เคยเคลื่อนออกจากผิวน้ำแม่แต่ซุนเดียว

หมิงฉางเยียนวิ่งพล่านหลงเข้ามาที่นี่ หาท้องบรรทมของฝ่าบาทไม่พบว่าอยู่ที่ใด ด้วยเหตุนี้จึงประสานมือกล่าว “นายน้อยท่านนี้ ท่านคงทราบฝ่าบาทประทับอยู่ที่ใด”

นายน้อยทำเหมือนไม่ได้ยิน หมิงฉางเยียนคิดในใจว่า “หรือว่าเป็นคนหูหนวก”

เขากล่าว “นี่! ข้าเรียกท่านนะ นายน้อย! พี่ชายน้อย? พ่อหนุ่มน้อย! เหตุใดท่านไม่สนใจคน นี้ ท่านเป็นคนหูหนวกหรือ”

ขณะนี้ผู้หลังและเสาเย้าไล่ตามมากแล้วในที่สุด คนทั้งสองหอบหายใจแฮกๆ ยังไม่ทันยั้งหนึ่ง พอมองเห็นหมิงฉางเยียนกำลังเกาะเกาะเด็กหนุ่มผู้นั้นอย่างหน้าด้านไร้ยางอายก็ตกใจและประหลาดใจทันที สีหน้าขาวซีดคล้ายสายฟ้าผ่าลงกลางคิรีระะ ใบหน้าดั่งต้นไม้แห้ง ลูกลี้ลูกกลน คุกเข่าลงในฉับพลัน ไชกคิรีระะเสียงดังตึงๆ

“ท่านเซียนอวี่นซิงไว้ชีวิตด้วย! เยียนเล่าชื่อเพิ่งเข้าวังหลวง ไม่เคยเสยชมความงามมาก่อน ล่วงเกินท่านเซียนแล้ว ขอท่านเซียนโปรดอภัยละเว้นเล่าชื่อในครั้งนี้!”

ผู้หลังไชกคิรีระะไปพลาจตีบคลานไปพลาจ จับชายเสื้อของหมิงฉางเยียนเอาไว้ หมายถึงเขาให้คุกเข่าลงมาเช่นกัน

หมิงฉางเขียนคิดว่า “ท่านเขียนอวินซิง ชื่อคุ่นหุนัก หรือว่าคนผู้นี้ อยู่ในขบวนที่ผ่านทางนอกประตูเล่าหยาง”

เขาจงใจกล่าว แสร้งทำที่ไม่รู้เรื่องราว “เสาเย่า ท่านตั้งข้าทำไม เช้าวันนี้ข้าคุกเขาให้เขาแล้วครึ่งหนึ่ง ตอนนี้อุคุเขาอย่างไรสาเหตุอีกครึ่งทำไม หนึ่งค่านับฟ้าดิน สองค่านับพ่อแม่หรือ!”

ผู้หลังเห็นเขากล่าวคำเสมือนปากไม่มีหูพูด ลวงเกินท่านเขียนอวินซิง ครึ่งแล้วครึ่งเล่า เกรงว่าตายหนึ่งหมื่นครั้งก็ไม่พอ นางกะพริบตา หยดน้ำตาจึงกลิ้งลงมา ร่างกายสั่นเทิ้ม รำไห้โดยกลั่นเสียงสะอื้น

หมิงฉางเขียนเห็นผู้หลังร้องไห้ปานจะขาดใจก็รู้สึกประหลาดใจ คิดว่า ‘เด็กหนุ่มหล่อเหลาตรงหน้าอายุเท่าไร่ หากตนเองหาเรื่องใส่ตัวสร้างควมวุ่นวายจริง ยังไม่ทันเกิดก็ตายเสียแล้ว ไปไม่ขอโทษ’

ก่อนหมิงฉางเขียนผู้นี้เป็นจอมยุทธ์ก็เคยเป็นคนไร้สามารถ เข้าใจดีว่าสู้ไม่ได้ก็หลบ หลบไม่ได้ก็คุกเข่ารักษาชีวิต กอปรกับตัวเขายืดได้หดได้ หน้าด้านหน้าทน แต่เปิดปากก็พูดคำประจบประแจงออกมาได้ ไม่ว่าผู้ใดในที่นี้ก็คิดไม่ถึงว่า วิญญาณแห่งหวังคำนึงที่วรยุทธ์ล้ำเลิศในยุทธภพ บทจะซื่อซลาดก็เชี่ยวชาญชำนาญเพียงนี้

คนผู้นี้มีหลักการแปลกประหลาด คิดว่าผู้เป็นจอมยุทธ์สูงสุดตัดพวกหัวสุนัขขุนนางชั่วได้ ต่ำสุดก็ยอมเป็นดั่งสุนัขลอดหว่างขาได้ เวลาเปลี่ยนสถานการณ่เปลี่ยน ผู้รู้จักกาลเทศะคือยอดคน

จอมยุทธ์น้อยหมิงผู้เป็นยอดคน...อย่าว่าแต่ลอดหว่างขา เรื่องแต่งกายเป็นสตรีก็ทำแล้ว ยังจะกลัวคุกเขาให้เด็กน้อยอีกหรือ ลูกผู้ชายล้างแค้นสิบปีไม่สาย รอให้ได้หย้าเทพเขียนมาต่อจุดชีพจรอีกครั้ง เขาค่อยมาคิดบัญชีก็ไม่สาย

หมิงฉางเขียนรีบถกษายกระโปรงขึ้น คุกเข่าลวกๆ “ได้ๆๆ พี่สาวคนดี ท่านเลิกร้องไห้ได้แล้ว ข้าพูดจาเรื่อยเปื่อย ให้คุกเขาก็คุกเขา ข้าคุกเขาแล้ว คุกเขาแล้วจริงๆ มองเห็นหรือไม่”

ท่านเขียนอวินซิงหยุดชะงัก ให้อาหารปลาเสร็จ ในที่สุดก็เอ่ยปากด้วยความเมตตากรุณา “เขาคือคนของตำหนักใด”

เสาเย่าเสียขวัญ หลังจากโขกศีรษะแล้วก็ตกใจจนเล่อออกไปทั้งหมด “ปะ...เป็นเส้าชื่อเรื่อนไฟเขียวที่เพิ่งมาวันนี้ นางไวววยจะเข้าฝ้าฝ่าบาท บอกว่า บอกว่าจะพบสามีตนเอง บ่าวรั้งนางไว้ไม่อยู่ ทำให้นางวิ่งมายังศาลา บัวน้อย บ่าวสมควรตายหมื่นครั้ง! สมควรตายหมื่นครั้ง!”

อวี่นซิงเหลือบมองแวบหนึ่งก่อนกล่าว “ไม่ต้องพบแล้ว ไล่เขากลับไป”

ผู้หลังกับเสาเย่ารีบจุดตั้งให้หมิงฉางเยียนลุกขึ้น แล้วออกจากศาลา บัวน้อยไปอย่างรีบร้อน

เดินได้ประมาณหนึ่งเคอ¹ ศาลาบัวน้อยก็เลื่อนหายไปจากระยะสายตาของคนทั้งสาม หมิงฉางเยียนถามผู้หลัง “เสาเย่า ท่านเขียนอวี่นซิงผู้นั้น มีที่มาที่ไปอย่างไร”

เสาเย่ากล่าว “เขียนเส้าชื่อ ข้าต่างหากคือเสาเย่า นางคือผู้หลัง”

หมิงฉางเยียนรีบหันกาย “ผู้หลัง เช่นนั้นท่านกล่าว”

เสาเย่าถูกเขาทำให้ตกตะลึงเล็กน้อย อธิบายช้าๆ “ท่านเขียนอวี่นซิงคือศิษย์คนสุดท้ายและศิษย์ที่ได้รับถ่ายทอดวิชาโดยตรงจาก อัครมหาเสนาบดีฉาง ซ้ายยังเรียกกันว่าอัครมหาเสนาบดีน้อย ไม่เหมือนกับผู้หยั่งรู้คนอื่นของวัดต้าหวน อัครมหาเสนาบดีน้อยเติบโตในวังหลวง อาหารการกิน เครื่องแต่งกาย และที่พักอาศัยล้วนเทียบเท่ากับองค์ชาย เพราะฝ่าบาทหลงใหลเรื่องฝึกเขียนมาตลอด ด้วยเหตุนี้เขาจึงมีตำแหน่งสูงส่งในวัง อย่างไรก็ตามแต่เป็นเส้าชื่อเล็กๆ ต่อให้เป็นหยวนเซอเพยมาก็ต้องอ่อนน้อมสามส่วน เส้าชื่อจำไว้ มีอาจได้เถียงเขาเหมือนวันนี้เป็นอันขาด”

หมิงฉางเยียนกล่าว “แค่ถามทางเท่านั้น ได้เถียงที่ไหนกัน หากมีใช่ เพราะพี่สาวทั้งสองไม่ยอมบอกข้าว่าฝ่าบาทประทับอยู่ที่ใด ข้าจะไปนุ้ยกับผู้ที่เรียกว่าอวี่นซิงอะไรนั่นทำไม!”

เสาเย่าปิดปาก พลังกล่าวด้วยความประหลาดใจ “เหตุใดเส้าชื่อจึงกล่าวคำเช่นนี้”

¹ 一刻钟 ระยะเวลาประมาณ 15 นาที

หมิงฉางเขียนกล่าว “ข้าเห็นพี่สาวทั้งสองท่านหน้าตาน่ามองจึงกล่าวคำเช่นนี้ หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นข้ายังไม่แน่ว่าจะกล่าว”

เสาเย่ากับฝูหลิงหันมองหน้ากันแวบหนึ่ง ประคองหมิงฉางเขียนพลางกล่าว “เส้าซื่ออยู่ในวัง ต้องระวังทุกเรื่อง กล่าวคำยิ่งต้องระวัง คำเรียกขานที่เมื่อครู่ท่านเรียกข้าทั้งสอง มีอาจให้คนอื่นได้ยิน ท่านเองก็มีอาจเรียกขานเช่นนี้อีก อยู่ในวัง ท่านคือนาย พวกเราคือป่าว ไหนเลยมีนายเรียกป่าวว่าพี่สาว”

หมิงฉางเขียนดึงมือออกมาจากอ้อมแขนของคนทั้งสอง วันระยะปลอดภัยช่วงหนึ่ง “ข้าไปเองได้ ไม่รบกวนพี่สาวทั้งสอง”

เขากลาม “เช่นนั้น ท่านเขียนอวี่นซิงผู้นี้ ไยจึงเดินเห็นในวังหลังได้ อย่างอิสระ”

ฝูหลิงกล่าว “คนอื่นมีอาจ มีเพียงท่านเขียนคนเดียวจึงมีอำนาจเช่นนี้ วังหลังมีสตรีมาก องค์กรักทั่วไปไม่มีป้ายประกาศิต เข้าวังหลังก็คือโทษตายตัดศีรษะ”

หมิงฉางเขียนพยักหน้าเหมือนมีความคิด ฝูหลิงเห็นเขาไม่ยอมถูกประคอง นายผู้นี้ของตนเองนิสัยแปลกประหลาด นางติดตามรั้งท้ายสองก้าว กล่าว “เส้าซื่อกลับตำหนักหวิมอราบน้ำต่อนี้ยังทัน ยามโห่ยว² ต้องไปเข้าเฝ้าหยวนเซอเฟยพร้อมกับเหล่าสาวงามที่เข้าวังใหม่”

หมิงฉางเขียนกับคนทั้งสองกลับเรือนไผ่เขียวพร้อมกัน ขณะเสาเย่าเลือกปิ่น ประแบ่งให้ คนผู้นี้ก็กลับไปเสียแล้ว รอเสาเย่าแต่งหน้าให้จนเสร็จสิ้น ผลักเขาหนึ่งที เขาจึงตื่นขึ้นมา

แป้งซาดที่จอมยุทซ์น้อยหมิงเคยซื้อ คุณหนูสาวงามที่เคยหยอกเย้ามีจำนวนมากดูปลาตะเพียนข้ามแม่น้ำ ไม่เคยคิดว่าจะมีวันที่ของสาวงามหยาดเอี่ยมนี้แต่งแต้มอยู่บนใบหน้าตนเอง

เสาเย่ากล่าว “เขียนเส้าซื่อ พวกเราไปทักทายหยวนเซอเฟยพร้อมกับหวังเส้าซื่อแห่งอุทยานตะวันตกเรือนไผ่เขียว”

² 酉时 ช่วงเวลา 17.01 - 19.00 น.

หวังเส้าซื่อใบหน้ารูปไข่ คิ้วเรียวตุงใบหลิว ยามเดินถนนมักเป็นที่จับจ้อง เย้ายวนไร้คู่เปรียบ หมิงฉางเยียนออกจากประตู เข้าไปเรียก “ท่านพี่หวัง รอนานเลย”

หวังเส้าซื่อปิดปากหัวเราะเสียงอ่อนหวาน โบกพัดหอมเบาๆ “เหตุใดเจ้ากล่าวคำน่าสนใจเช่นนั้น”

หมิงฉางเยียนยิ้มพลางกล่าว “ข้ายังมีเรื่องที่น่าสนใจกว่า ท่านพี่หวัง ใช้เครื่องหอมอันใด แคะได้กลิ่นก็ชวนให้ลุ่มหลง”

หวังเส้าซื่อกล่าว “แม่เจ้ามีปากเดียว แต่กล่าวคำหวานได้เช่นนั้น นี่คือเครื่องหอมที่ผลิตขึ้นโดยเฉพาะจากเมืองเยียนจึงบ้านเกิดของข้า หากเจ้าชอบ ตอนเย็นข้าจะใช้คนส่งมายังอุทยานได้ เพียงแต่คนที่ใช้เครื่องหอมในวังมีมากเพียงนั้น เครื่องหอมย่อมดีกว่าของข้าที่ไม่ได้เรื่องเหล่านี้เป็นแน่ ถึงเวลาเจ้าอย่าได้เสียใจภายหลังแล้วกัน”

“เครื่องหอมในวังมีมาก? มิใช่ว่าทุกผู้คนใช้เครื่องหอมหรือ” หมิงฉางเยียนนึกอะไรขึ้นมาได้จึงเอ่ยถาม “บุรุษเองก็ใช้เครื่องหอมหรือ เมืองเยียนจึงผลิตเครื่องหอม ท่านพี่หวังคงเคยได้กลิ่นชนิดหนึ่ง คล้ายดอกบัว ข้ายังคล้ายหิมะฤดูหนาว ผู้ที่เคยดมดมย่อมจิตใจวันไหนไหว ยากจะบอกรมณณ์!”

หวังเส้าซื่อหน้าแดง กล่าวด้วยโห่สะ “ไหนเลยจะมีเครื่องหอมเช่นนั้น ผลลัพธ์ที่เจ้าว่า แตกต่างอะไรกับยาที่มีอาจลึ้นหน้าคนเหล่านั้น คำพูดนี้อย่ากล่าวอีกเลย”

หมิงฉางเยียนยิ้มพลางกล่าวอย่างเอียงอาย “ข้าทราบ ท่านพี่หวังคงทราบ ว่า เหตุใดพวกเราต้องไปหักทลายหยวนเซ่อเฟย แล้วพระมเหสีในวังเล่า”

หวังเส้าซื่อกล่าวเสียงแผ่วเบา “พระมเหสีไปไหว้พระที่วัดต้าหนานแล้ว ครึ่งเดือนให้หลังจึงกลับมา บัดนี้หกตำหนักดูแลโดยหยวนเซ่อเฟย ชั่วคราว อย่าหาว่าข้าปากมาก หยวนเซ่อเฟยมีนิสัยเอาแต่ใจ เราสองต้องระวังให้มาก อย่าพูดจาส่งเดชล่วงเกินเซ่อเฟยเป็นอันขาด”

หมิงฉางเยียนพยักหน้าส่งเดช “แน่นอนๆ ซาตินี้ข้าเกลียดการ

ปะทะคารมกับคนอื่นเป็นที่สุด”

หมิงฉางเขียนวิญญูชนแห่งหวังคำนึ่งไม่เคยขัดแย้งกับผู้คน หากมีความเห็นต่างก็จะตีผู้อื่น หากดีเลิศยังมีเห็นต่างอีกก็จะตีให้แรงกว่าเดิม กระทั่งฝ่ายตรงข้ามยอมรับด้วยวาจาและจิตใจจึงยุติ ไม่นี่ใช้ได้ผลกว่า ยาวพิเศษเสียอีก เป็นประสบการณ์จากการผาดโผนในยุทธภพมาหลายสิบปีของหมิงฉางเขียน

คนทั้งสองเดินกริดกรายไปตลอดทาง ทะลุผ่านเฉลี่ยงทางเดินที่เชื่อมกันสองสาย เลี้ยวเข้าในตำหนักเจาเหอ มวลผลกที่นี้สีลันฉูดฉาด มีเสียงน้ำไหลริน เดินไปข้างหน้าอีกไม่กี่ก้าว กลับมีเสียงทะเลาะเบาะแว้งดังเข้าหู

หวังเส้าชื่อขมวดคิ้วกล่าว “ผู้ใดบังอาจส่งเสียงดังในตำหนักเจาเหอ”

หมิงฉางเขียนเดินหน้าเข้าไป ห่างออกไปไม่กี่ก้าว เห็นเพียงสาวงามสองคนกำลังกอดรัดพิดเหวี่ยง ยึดจับฝ่ายตรงข้ามหมายทำร้าย ใช้การดึงดอกไม้บนศีรษะเป็นหลัก ตบตีเป็นรอง ต่ากันอย่างปากจืด พัวพันเข้าด้วยกัน หมิงฉางเขียนประหลาดใจ นึกในใจว่า ‘สตรีสองนางนี้กลับมีสรีระน่าทึ่ง ท่วงท่าการต่อสู้ที่เจ้าเล่ห์เช่นนี้เป็นเอกลักษณ์โดยแท้จริง ทำให้วิญญูชนแห่งหวังคำนึ่งเป็นต้องเลื่อมใส!’

คนทั้งสองนอนกองอยู่กับพื้น คนหนึ่งกล่าว “คนต่ำช้า!” คนหนึ่งกล่าว “นางแพศยา!” รวมกันไม่ถึงสามประโยค ก็ขบคิดวิธีที่ระบายโทษะได้มากกว่าต่าคนออกมาพร้อมกัน บรรลุถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวในด้านความคิด เริ่มถ่มน้ำลายใส่กัน

หวังเส้าชื่อตักเตือน “เจ้าอย่าเพิ่งยุ่งเรื่องชาวบ้าน เพื่อมิให้เป็นภัยถึงตัว”

ขาดคำ ชั้นที่ในตำหนักเจาเหอก็ตะโกนเสียงดัง “บังอาจนัก กล้ารบกวนเหนียงเหนียง^๓เสวยอาหาร!”

ครู่หนึ่งก็มีนางกำนัลนางหนึ่งเดินออกมาจากตำหนักเจาเหอ เป็น

^๓娘娘 คำเรียกพระมเหสีหรือสนมเอก

ซุนกุกผู้อยู่ข้างกายหยวนเซ่อเฟย นอกจากนี้ยังมีคนที่เฒ่าอีกคนหนึ่ง แซ่ หลี่ กลุ่มคนเรียกเขาว่าหลี่กงกง หลี่กงกงตามอยู่ด้านหลังซุนกุก ตะโกน “ยังไม่รีบแยกสองคนนี้ออกจากกันอีก!”

ชั้นที่สองคนรับคำสั่ง ลงมือด้วยท่าทางคล่องแคล่ว พลั้งแขนมาก ยิ่ง ขณะแยกตัวคนทั้งสองออก สาวงามทั้งสองก็แผดเสียงร้องอยู่ครู่หนึ่ง ชั้นที่เฒ่าเอ่ยคำด้วยความโกรธ “อุตปากของพวกนางเอาไว้ ขณะเหนียง-เหนียงเสวยอาหาร กลับถูกคนไม่รู้เรื่องสองคนนี้รบกวน หากอุตปากไม่อยู่ที่ตบปากของพวกนางให้ฉีก จะได้ไม่ร้องตะโกนอีก”

หมิงฉางเยียนใจเต้น คิดอย่างหวาดหวั่น ชั้นที่ช่างโหดนัก สตรีก็ช่างโหดร้าย เพียงแค่ส่งเสียงร้องสองประโยคก็ต้องถูกตบปากฉีก หยวนเซ่อเฟยที่อยู่ด้านในนั้นบังอาจนึก ในวังหลวงแห่งจหยวนกลับกล้าใช้ศาลเตี้ย

ปากของสาวงามสองคนนั้นถูกไม้หน้าสามฟาตจนโลหิตสดไหลชุ่มโชก น้ำลายกับเลือดในปากผสมกัน ยึดจากมุมปากลงบนพื้น ซุนกุกปิดจมูก โบกมือกล่าว “เร็วเข้าๆๆๆ ลากไปโยยให้ตายในห้องทรมาน เห็นแล้ว ขำรำคาญตา”

หมิงฉางเยียนตกตะลึง หวังเส้าซื่อรีบยิ้มพลางกล่าว “ซุนกุก”

ซุนกุกมีใบหน้าแหลม ดวงตาหงส์ ริมฝีปากบาง ประแป้งบน ใบหน้า หมิงฉางเยียนเห็นนางเซ็ดหน้า จึงคิดว่าซุนกุกผู้นี้เตรียมตัวใช้ รุจมุกพูดคุยกับเขา ดีที่ซุนกุกไม่มีพรสวรรค์จำเพาะนี้ หลังวางท่าครู่หนึ่ง จึงเอ่ยปากถาม “พวกเจ้าคือสาวงามที่มาใหม่?”

หวังเส้าซื่อยิ้มพลางกล่าว “ซุนกุก เซ่อเฟยเหนียงเหนียงคงเสวยอาหารเสร็จแล้ว ข้ากับเยียนเส้าซื่อกำลังจะไปพักผ่อนเหนียงเหนียง”

ซุนกุกจับปิ่นปักผม กลอกตาขาวด้วยความยากอย่างยิ่ง หันหลังเดิน ไปทางตำหนัก กล่าว “รอก่อนเถอะ เหนียงเหนียงเพิ่งได้นั่งพัก ย่างเข้า ถูร้อนแล้วหมาแมวต่างก็มาวนเวียนที่ตำหนักเจ้าเหอ พานให้คนรังเกียจ เสียอีก เสียถึงจื่อ หมูนี้จับตาดูให้ดี อย่าให้เดรัจฉานด้านนอกเข้าตำหนัก เจ้าเหอ เพื่อมิให้รบกวนเหนียงเหนียง”

หมิงฉางเขียนหยิบแบ่งทอดใสน้ำตาลครึ่งหนึ่งที่ซ่อนไว้ออกมาจาก
อกเสื้อ ไปหาก้อนหินบนพื้นหนึ่ง ก่อนที่จะกัดกินราวกับไม่มีคนรอบข้าง
“ท่านพี่หวัง ข้าว่ายังต้องรอหยวนเซ่อเพยท่านนี้อีกครู่หนึ่ง ท่านหิวไหม ข้า
แบ่งแบ่งทอดให้ท่านครึ่งชิ้น”

หวังเส้าซื้อปฏิเสธความปรารถนาดีของเธอ ซ้ำยังมองดูหมิงฉางเขียน
ด้วยสีหน้าซบซ้อน เขานั่งแผ่เหล่า กินแบ่งทอดเสร็จยั้งล้างมือในบ่อปลาหลี
ในเรือนตำหนักเจาเหอ หาหญ้าหางสุนัขมาเล่นกับตะพานน้ำ

“ตะพานเอ๋ย ตะพานเอ๋ย เจ้าจะกินข้าวก็กิน ยังต้องให้ข้าอยู่เป็น
เพื่อนเจ้าที่นี้อีก ไม่ได้เรื่องจริง ๆ!”

หวังเส้าซื้อฟังจบก็หัวเราะพรุดออกมา

“รูปร่างอำนาจบาตรใหญ่ยังพอทำเนา เหตุใดตะพานน้อยอย่างเจ้าก็วาง
อำนาจบาตรใหญ่เป็นด้วย” หมิงฉางเขียนยื่นมือจับตะพานน้อยน้ำตัวหนึ่ง
เอาไว้ พลิกตัวมันขึ้นมา ยิ้มน้อยๆ แล้วกล่าว “ข้าอยากเห็นหน้าเจ้าคือ
ตะพานตัวผู้หรือว่าตะพานตัวเมีย”

หวังเส้าซื้อกล่าวเสียงแผ่วเบา “เป็นตัวผู้หรือว่าตัวเมีย”

หมิงฉางเขียนคาบหญ้าหางสุนัขไว้ในปาก ตั้งข้อสรุปโดยไม่แม้แต่
จะมองดู “ตัวเมีย!”

หวังเส้าซื้อทำท่าเงิบเสียง บอกเป็นนัยให้เขาอย่ากล่าวคำโจ่งแจ้ง
เกินไป เมื่อทั้งสองได้พบเซ่อเพยเรียบร้อยแล้ว เขาก็กลับเรือนไผ่เขียว
ผู้หลังเข้ามาปรนนิบัติหมิงฉางเขียนช่วยคลายเสื้อปลดสายรัดเอว หมิง-
ฉางเขียนลั่นสะท้านทั่วร่าง เก็บกระโดดสูงสามนิ้ว

“อย่า ๆ ๆ ๆ ข้าทำเอง ข้าทำเองก็ได้”

เขาจับสายรัดเอวเอาไว้แน่นแนบ ยิ้มไปพลางถอยหลังไปพลาง
เส้าเย้ยกน้ำสะอาดถาดหนึ่งก้าวเข้าประตู “เส้าซื้อแปลกจริง ๆ คนอื่นล้วน
แทบอยากมอบเรื่องราวทั้งหมดให้ไปว่ไปกระทำ ท่านกลับประเสริฐนัก
ยอมทำเองทุกเรื่อง นี้ก็ไม่เอา นั่นก็ไม่เอา หากให้คนอื่นเห็น คงคิดว่าท่าน
รังเกียจที่พวกเราสองคนมือเท้าหยาบกระด้าง”

หมิงฉางเขียนเอ่ยร้องขอความเป็นธรรม “ไซ้ที่ไหนกัน พี่สาวทั้งสอง

แสนดีเพียบพร้อม ท่วงท่าสง่างาม ข้าชื่นชมอย่างยิ่ง จะกล้ารังเกียจได้อย่างไร”

ขณะกล่าวคำ เขาก็เปลี่ยนชุดนอนที่ด้านหลังฉากบังลมแล้ว

เสาเย่าบิดผ้า ยืนให้หมีงวงเยียน “หยวนเซอเพยถือว่าตนเองเป็นที่โปรดปราน กลับกล้าโวยสาวงามให้ตายโดยไม่ผ่านการอนุญาตจากฝ่าบาท น่ากลัวยิ่งนัก”

หมีงวงเยียนกล่าวในใจว่า “ที่แท้ข้าคนในวังยังต้องแจ้งฝ่าบาทสักคำ จะฆ่าก็ฆ่า ไหนเลยต้องรายงาน แปลกจริง ๆ”

ผู้หญิงบุผ้าห่มเสร็จ ยึดตัวตรงกล่าว “เยียนเส้าชื่อ อย่าหาว่าข้าปากมาก ท่านนิสัยตรงไปตรงมา ไม่เห็นพวกเราเป็นข้าทาส พวกเราสองคนก็อยากเตือนเส้าชื่อด้วยใจจริง ท่านอย่าลวงเกินหยวนเซอเพยเป็นอันขาด บิดาของหยวนเซอเพยคือจ้าวหงกวง เจิ้นกั๋ว⁴ ผู้กุมอำนาจราชสำนัก ฝ่ายมารดาคือสกุลฉินแห่งเมืองอู่เทียนซึ่งเป็นตระกูลอันดับสอง แข็งแกร่งจนมีอาจทำลายได้แท้จริง วันนี้ท่านเองก็มองเห็นแล้ว คิดจะฆ่าสาวงามทั้งสองก็ฆ่า วันหลังเรื่องนี้ต้องเงิบหายเป็นแน่ ท่านต้องระวังให้มาก”

เสาเย่าลตุ้มเสียงกล่าว “บัดนี้เรื่องการแต่งตั้งองค์ชายรัชทายาท กระชั้นเข้ามา ฝ่าบาทไม่ยอมแต่งตั้งองค์ชายใหญ่เป็นรัชทายาทเสียที่หยวนเซอเพยโวยคนตายไปไม่น้อยแล้วเพื่อเรื่องนี้”

หมีงวงเยียนหยิบหนังสือเล่มหนึ่งมาจากในตู้ พิงอยู่ข้างเตียง

เสาเย่าเห็นหนังสือเล่มนี้ชื่อว่า *บทเรียนสตรี* ก็คิดด้วยความปลื้มปิติ “เยียนเส้าชื่อผู้นี้กระทำการฉับไว ตามอำเภอใจอย่างที่สุด ควรอ่าน *บทเรียนสตรี* ให้มาก เพื่อควบคุมตัวเอง”

หมีงวงเยียนกล่าว “พี่สาวทั้งสองท่านวางใจ ข้ารู้ว่าอะไรควรไม่ควร ดีกแล้ว ไม่ต้องนอนเป็นเพื่อน พวกท่านไปนอนที่ห้องตะวันตก ที่นี่ให้ข้า

⁴ 固公 บรรดาศักดิ์ที่แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือขุนนางมีความชอบ มักแต่งตั้งให้ขุนนางฝ่ายทหาร

แล้วเข็มทะลุออกมาจากด้านในลำคอก็ไม่ปาน เข็มทุกเล่มล้วนติดด้ายฝ้าย สีแดงสด เส้นด้ายถูกคราบเลือดอาบย้อม เลือดที่ด้านบนกำลังไหลเข้าไปในสรวัวตามเส้นด้ายที่ละหยุด

หมิงฉางเยี่ยนยกมือถอนเข็มเงินเล่มหนึ่งออกมา ในที่สุดหวังเส้าซื่อ ก็ร้องสั้น ๆ หนึ่งครั้ง ก่อนจะสลบราวกับตายไป เส้าเย้าร้องให้ตะโกน “เส้าซื่อ! ท่าน...ท่าน!”

เขาอาศัยแสงเทียนรำไรสืบดู เข็มนี้สีดำนวลตลอดเล่ม หลอมสร้างขึ้นจากเหล็กดำขั้วอิน^๕ แคว้นต้าเยว่^๖ เป็นเข็มจันทร์ตกฟ้าที่ตนเองชอบใช้ในปีก่อน!

สัตว์บุรุษ

^๕ 阴 หรือ “หยิน” เป็นขั้วเย็น ตรงข้ามกับ 阳 “หยาง” ซึ่งเป็นขั้วร้อน ตามทฤษฎีอิน-หยาง (หยิน-หยาง)

บทที่ 4

วิญญูชนตกอับ (สาม)

เข็มนจันทร์ตกฟ้า คืออาวุธติดตัวของหมีงนางเยียนในปีนั้น เพราะชั่วร้ายสุดขีด เพลงหัตถ์ประหนึ่งภูตพราลัยฆ่าคนอย่างไร้รูป ยุทธภพ ยังเรียกเข็มนจันทร์ตกฟ้าว่า ‘ลึบสามเข็มนประตุนรก’

หมีงนางเยียนวางโคมไฟลง นอกเรือนไฟเขียวถ่ายทอดเสียงผีเห่า อันลึบสนมา ประตู่ใหญ่ถูกขาข้างหนึ่งถีบเปิดออก ไปหลี่เต็งหัวหน้าองครักษ์หน่วยลึบสามได้ตะโกน “หน่วยลึบสามพกป้ายประกาศิตรับคำสั่งให้ลาดตระเวน! คนทั้งหมดล้วนห้ามขยับ!”

เขาริบทอนเข็มนหลายเล่มลงมาจากบนลำคอของซุนกู่ ซ่อนเข้าไปในแขนเสื้อ ถอยไปด้านข้าง

นายบ่าวเรือนไฟเขียวถูกหน่วยลึบสามได้เชิญไปในเรือนทั้งหมด ไปหลี่เต็งสั่งการ “ไปเชิญหมอหลวงเงินที่สำนักหมอหลวงมาเดี๋ยวนี้”

สาวใช้ของหวังเส้าซื้อรับทำความเคารพ “ขอบคุณได้เท่าไปหลี่”

เขานางครักษ์สองนายย่อกายลงสืบลูกการตายของซุนกู่ ไปหลี่เต็งเห็งยกมือก็เตะถูกโคมไฟที่หมีงนางเยียนวางทิ้งเอาไว้ เส้าเย่ากล่าว “เมื่อครู่เส้าซื้อของข้าสอบดูสถานการณ์จึงทิ้งไว้”

¹ 百里 (姓) ไปหลี่ (นามสกุล) มีที่มาจากกลุ่มชาวจีนในสมัยราชวงศ์โจว แต่เดิมคนกลุ่มนี้อาศัยอยู่ในแคว้นอู๋กั๋ว (虞国) ซึ่งในภายหลังอพยพไปยังแคว้นฉินกั๋ว (秦国) และถูกกักอยู่ในเขตเมืองไปหลี่ (西里邑) จึงตั้งนามสกุลตามชื่อเมืองไปหลี่

ไปหลี่เต็งหรีตตามอง องค์กรฯจุดกักเชื้อไฟทันที โคมไฟที่ดับมอด ติดไฟในบัดดล ส่องสว่างมุมหนึ่งของสระบัว ซากศพของขุนกุญศรีท่อน แอ่อยู่ในโคลนตมใต้สระบัว ไปหลี่เต็งถือโคม แสงโคมอันมืดสลัวสาดส่อง ทำให้ภาพการตายของขุนกุญศรีน่าหวาดผวามากกว่าเดิม บริเวณลำคอของนาง ถูกเข็มจำนวนมากแทงจนและ ด้ายแดงที่ขมวดแน่นพันไว้ด้วยกัน แม้เป็น หน่วยสิบสามที่เห็นคนตายจนชินแล้วก็อดมิได้ที่จะอาเจียน ไปหลี่เต็ง รวบรวมสมาธิสำรวจตรวจสอบ ครู่หนึ่งให้หลัง เขาหยุดชะงัก ถือโคมไฟ เข้าใกล้กว่าเดิม

เห็นเพียงในกลุ่มด้ายเส้นเล็กสีดำอันแน่นขนัด มีด้ายหลายเส้น วางอยู่บนเข็มอื่นอย่างเด่นชัด แต่เข็มที่สมควรอยู่บนด้ายแต่เดิมกลับไม่รู้ ว่าอยู่ที่ใด ไปหลี่เต็งมองดูระยะใกล้ เห็นหลายแห่งบนลำคอขุนกุญศรีเพียง รอยเข็มดังคาด ไม่มีเข็มดำ มีคนถอนเข็ม? ไปหลี่เต็งตื่นตระหนก รีบ ส่องโคมไฟไปบนพื้น ดินโคลนด้านนอกสระบัวเปียกชื้น รอยเลือดที่เล็ก ละเอียดจนมีอาจมองเห็นเข็มล่งสู่ด้านล่าง เป็นร่องรอยชี้ไปยังคนที่ถอนเข็ม

ยามนี้ ความเปลี่ยนแปลงพลันบังเกิด อุทยานตะวันตกของเรือน ไม้เขียว เสียงตะโกนร้องอันแหลมเล็กของหวังเส้าซื่อดังขึ้น ไปหลี่เต็ง ลูกขึ้นโดยพลัน วิ่งไปยังอุทยานตะวันตกกับกลุ่มคนในเรือน

หมิงฉางเยี่ยนตามติดอยู่ด้านหลัง เมื่อถึงปากประตูห้องนอนของ หวังเส้าซื่อ เขากับไปหลี่เต็งหยุดฝีเท้าเอาไว้พร้อมกัน หมิงฉางเยี่ยนกล่าว “เส้าเย่า ท่านเข้าห้องไปสืบดูสถานการณ์ของนาง”

เส้าเย่ารีบรับคำ เซ็ดเหงื่อตกกระโปรงเข้าประตูไป เพิ่งก้าวข้ามธรณี ประตู่ หวังเส้าซื่อก็ร้องตะโกนขึ้นมาอีก “ผี...ผี! มีผี! ข้ามองเห็นผี! ข้า มองเห็นผี!...”

ไปหลี่เต็งและคนอื่นๆยืนอยู่ตรงปากประตู ถาม “อาการของเหนียง-เหนียงเป็นเช่นไร”

เส้าเย่าวิ่งออกมาอย่างเร่งร้อน “เยี่ยนเส้าซื่อ ได้เข้าไปหลี่ หวังเส้า-ซื่อสติไม่สมประดี ดูเหมือนตกใจจนเสียสติ”

ไปหลี่เต็งกล่าว “เรื่องนี้มีพิรุณมากมาย รอชำระดูหน้าไปรายงาน

ฝ่าบาทค่อยตัดสติใจ ลืออี ลือซาน เจ้าทั้งสองตามเข้าไปตำหนักตำหมิง
พร้อมกัน คนอื่นอยู่คุ้มครองเหนียงเหนียงที่เรือนไผ่เขียว หากเหนียงเหนียง
เกิดเหตุสุดวิสัยอันใด ข้าจะสอบสวนพวกเจ้า!”

“ขอรับ!”

หมิงฉางเยียนนั่งเยียบครู่หนึ่ง ผู้หญิงกล่าว “เยียนเส้าซือ พวกเรา
กลับห้องพักผ่อนเถิด”

หมิงฉางเยียนได้สติกลับมา กล่าวอย่างใจลอย “อ้อ ไม่รีบ ท่านพี่
หวังอาการน่าเป็นห่วง ข้ากังวลอย่างยิ่ง พวกท่านวงก็กลับไปก่อน ข้าจะ
เฝ้าอยู่ตรงปากประตู”

เส้าเยากับผู้หญิงมองดูจากไกล ๆ ผู้หญิงกล่าว “เหตุใดเยียนเส้าซือ
ไม่เข้าไปดูหวังเส้าซือในห้อง”

หมิงฉางเยียนตอบเรื่อยเปื่อย “เขานั้นจะได้อย่างไร ข้าไหนเลยจะ
เข้าห้องสตรี ละ...”

เส้าเยามองดูเขาด้วยความลังเล

หมิงฉางเยียนก้มศีรษะประโยคหลังลงไป โบกมือ “เรียกชั้นที่น้อย
ที่นำข้าเข้าวังคราวก่อนมาหาข้า บอกว่าข้ามีเรื่องจะถามเขา ถ้าหากเขาไม่มา
ก็มัดแล้วแบกมาที่เรือนไผ่เขียว สรุปลแล้ว หนึ่งเคอให้หลัง ข้าต้องได้พบ
เขา”

หนึ่งเคอให้หลัง เสี่ยวหวานจื่อล้มลุกคลุกคลานถูกเร่งให้มายังเรือน
ไผ่เขียว เส้าเยาสตรีนางนี้เมื่ออยู่ต่อหน้าหมิงฉางเยียนนั้นอ่อนน้อมเชื่อฟัง
ขณะนั้นเผชิญหน้าเสี่ยวหวานจื่อกลับแสดงลักษณะอันดูร้ายออกมา คิ้วโฉบลิว
ของนางตั้งตรง บิดหูของเสี่ยวหวานจื่อพลางกล่าว “เจ้าเข้าไป!”

เสี่ยวหวานจื่อร้องโอดโอยไม่หยุด “พี่สาวเส้าเยา! เบาหน่อย! เบา
หน่อย!”

ผู้หญิงห่มผ้าไปร้งบางให้หมิงฉางเยียน “แม้ว่าจะเป็นช่วงฤดูร้อน
แต่เส้าซือก็ต้องระวังลมพัดตอนกลางคืนจนเป็นไข้”

หมิงฉางเยียนนั่งอยู่บนเก้าอี้หินในเรือน หลบคนของหน่วยสืบสาม
ใต้ อัปากใครถามคำ กลับซบงักัน ผู้หญิงมองเห็น รีบตัดเกเดือน “เสี่ยว-

หวานจื่อ”

หมิงฉางเยียนกล่าวว่า “เสี่ยวหวานจื่อ ตอนนี้นำขอลูกเจ้าหลายเรื่อง เจ้าต้องตอบตามความจริง ถ้าหากมดเท็จแม้สักครึ่งประโยค ข้าจะโยนเจ้าเป็นอาหารตะพาบในสระหลวง”

เสาเย่ากล่าวว่า “เส้าซือถามได้ตามอำเภอใจ ตัวเจ้าเล่ห์น้อยผู้นี้ชอบฟังเรื่องชาวบ้านในวังที่สุด ในห้องไม่รู้ใส่ข่าวสารเอาไว้เท่าใด ขอเพียงเป็นเรื่องของวังหลวง เสี่ยวหวานจื่อล้วนบอกเล่าได้ หากเขากล้าปิดบังความจริง ข้าจะฟาดเขาแทนเส้าซือ!”

หมิงฉางเยียนฟังจบก็ชมเชยเป็นกริ่งใหญ่ก่อนถามขึ้น “ข้าขอลูกเจ้า เจ้าคงรู้จักลิปสามเข็มประตุนรก?”

เสาเย่ากับผู้นั่งหลังตักตยะลิ่งพร้อมกัน เห็นเขาไม่ถามเรื่องในวัง แต่กลับถามเรื่องยุทธภพก่อน จึงกล่าวในใจอย่างพร้อมเพรียง เหตุใดเส้าซือถามถึงสิ่งของประหลาดเช่นนี้

เสี่ยวหวานจื่อทั้งตกใจและประหลาดใจ มิกล้าเงยหน้า “เหตุใดเยียนเส้าซือรู้จักลิปสามเข็มประตุนรก”

หมิงฉางเยียน “ข้ารู้ได้อย่างไรเจ้าไม่ต้องยุ่ง ตอนนี้นำขอลูกเจ้า สองปีหลังจากที่หมิงฉางเยียนตาย เรื่องนอกวังเจ้าคงได้ยินมาบ้าง”

เสาเย่าถลึงมองเสี่ยวหวานจื่อแวบหนึ่ง เขารู้สึกว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมยิ่งนัก ริมโขกศีรษะเพื่อให้เสาเย่าสบายใจ มิกล้าปิดบัง จึงค่อยๆ กล่าวออกมา

หมิงฉางเยียนตายตกที่ตึกแม่น้ำเยียนบัวเมื่อสองปีก่อน แม้ว่าในวันนั้นเจ้าสำนักกุยเฟิงซ้วนซำกศพของเขาขึ้นมาจากแม่น้ำเยียนบัว แต่ซำกศพวามือดี ผู้ใดที่มีอาจหาญที่จะระบุว่าคนผู้นี้คือวิญญาณแห่งห้วงคำนิ่งเล่า ด้วยเหตุนี้ นับแต่นั้นในยุทธภพจึงปรากฏคำรำลือสองประเภท

หนึ่ง กล่าวว่หมิงฉางเยียนวรยุทธ์ล้ำเลิศ เหตุใดดื่มน้ำไม่ก็อื่ก็จมน้ำตายในแม่น้ำเยียนบัวได้ มั่นใจว่าเขายังไม่ตาย อื่กทั้งเตรียมกลับมาใหม่ในเร็ววัน

สอง กล่าวว่หมิงฉางเยียนถูกหกสำนักใหญ่ล้อมโจมตี ไม่ตาย

ก็พิจารณา อีกทั้งการซ่อนซอกศพขึ้นมาดำเนินการต่อหน้าสำนักทั้งหมดจะมีช่องโหว่อะไรได้ ต้องตายสนิทแล้วอย่างแน่นอน

หลังจากที่เขาเพิ่งเสียชีวิตไม่กี่เดือน มีการถกเถียงกันไม่ขาดสาย ยุทธภพต่างวิพากษ์วิจารณ์ แต่ก็ไร้ซึ่งข้อสรุป ผลสุดท้ายครึ่งปีให้หลังก็เกิดเหตุนองเลือดน่าอนาถ คิษย์หนึ่งร้อยยี่สิบเอ็ดคนทั่วทั้งสำนักชื่อวันฉุกหมิ่นเซ็มทะเลลุดาคอ เจ้าอาวาสหิมเงินแห่งวัดเสี่ยวหานเห็นกับตา คิษย์หนึ่งร้อยยี่สิบเอ็ดคนนี้ถูกทรมานจนตายทั้งเป็น

อาวูชี่ฆ่าทั้งสำนักชื่อวันก็คือเซ็ม เส้นด้ายนั้นร้อยเกี่ยวเซ็มเงินยาวห้าร้อยกว่าเส้น ใช้กำลังภายในผลักจากปากสู่ลำไส้ เซ็มที่ค่อนข้างยาวจึงทะลุออกมาจากลำคอและหน้าอก คนกลืนเซ็มถึงห้าร้อยกว่าเส้นขณะหลับฝัน หลังตื่นขึ้นมาด้วยความเจ็บปวดตามสัญชาตญาณ ก็จะดึงปลายเชือกในปากเอาไว้ ดึงเซ็มออกมาจากในท้อง การขยับนี้สะบัดอวัยวะภายในโดยตรง ทำให้ร้องขอความเป็นไม่ได้ร้องขอความตายไม่อาจ ภายในหนึ่งชั่วโมง เลือดออกเจ็ดทวาร ออกปรัท้องแตก สูญเสียพลังชีวิตจนหมดสิ้น เจ็บปวดจนตายทั้งเป็น

ความแยบยลในการใช้เซ็ม ความชั่วร้ายในการใช้เซ็ม และจิตใจอำมหิต นอกจากหิมฉางเขียนปีศาจตนนั้น จะเป็นผู้ได้ได้อีก! ในเมื่อเขากลับฆ่าล้างทั้งหมดบ้านจุยเฟิง แล้วจึงฆ่าล้างคนทั้งสำนักชื่อวัน จักเป็นอันใดไปไม่ได้ นอกเสียจากหิมฉางเขียนมิได้ตายสนิท มิเพียงไม่ตายสนิทยังกลับมาแก้แค้นแบบดาต่อดาฟันต่อฟัน ไม่เชื่อหรือ ในบรรดาสำนักทั้งหลายที่กำจัดหิมฉางเขียนที่แม่น้ำเขียนบัวนั้นก็มีกลุ่มคนจากสำนักชื่อวัน จะอธิบายอย่างไรได้อีก อีกอย่าง ผู้ที่กล่าวกระทำเรื่องไร้มโนธรรมเช่นนี้ได้ ยังมีผู้ได้อีก!

เสาเย่าปิดปากในฉับพลัน หันข้างอาเจียนแห้ง

ผู้หลังสีหน้าประหนึ่งแฉ่งขาว ริมฝีปากสั่นระริก พึมพำกับตัวเอง “นี่...”

หิมฉางเขียนยกมือ บอกเป็นนัยให้ผู้หลังหุบปาก เขากล่าว “เจ้ากล่าวต่อ”

เสี่ยวหวานจื่อหมอบต่ำกว่าเดิม กล่าวต่อ “สำนักชื่อวินถูกฆ่าล้างกลับมีไช่จุดจบ แต่เป็นจุดเริ่มต้น”

รัชศกเหรินเหอปีที่สี่สิบสอง สมาคมจิ้นอวินนองเลือดด้วยวิธีเช่นเดียวกัน เดือนสิบเอ็ดในปีเดียวกัน สำนักเทียนลุ่ตายโหงทั้งสำนัก เดือนแปดปีถัดมา ตำหนักเหยาเฉวียนไม่มีผู้ใดรอดชีวิต ในสองปีรวมเจ็ดสำนักหายสาบสูญ ล้วนเป็นฝีมือของคนผู้เดียวกัน สามคนในนั้นเคยเข้าร่วมการล้อมโจมตีที่แม่น้ำเยียนปัว

“ฆ่าจนหมดสิ้น ไม่เหลือสักนิด?”

“ป่าวล้วนฟังมา เรื่องฆ่ายกครวนี้ มีไช่ทำเกินเลยทั้งหมดหรือ คง... คงไม่เหลือสักคนกระมัง”

หมิงฉางเยียนฟังจบจึงถามขึ้น “ใหญ่เพียงนี้ ในยุทธภพไม่มีผู้ใดสนใจหรือ วัดเสี่ยวหวาน สำนักเปยเหอ เขาฟู ชุนตู เหล่านี้ล้วนเป็นสำนักที่มีชื่อเสียงโด่งดังในยุทธภพ ในปีนั้นกลุ่มที่กำลังจัดหมิงฉางเยียนก็มีพวกเขา ตอนนี้วิญญาณแห่งห้วงคำนึงก่อความวุ่นวาย พวกเขาคงไม่นิ่งดูตาย”

เสี่ยวหวานจื่อพิมพ์ “สำนักที่มีชื่อเสียงโด่งดังอะไรกัน ล้วนแต่เป็นพวกไม่เอาไหน! หลังจากวิญญาณตาย ในยุทธภพก็ไร้ซึ่งผู้นำ ไม่มีผู้ใดปราบปราม สำนักทั้งหลายก่อความวุ่นวายเป็นพัลวัน ลู๊กันไม่หยุด ตีกันหัวร้างข้างแตกเพื่อการเป็นที่หนึ่ง ประกาศิตบุรุษถูกเก็บรักษาไว้ชั่วคราว โดยสำนักเทียนซิง ต่อมาหลายสำนักไม่ได้ข้อสรุป ถูกพวกเขาบีบให้ส่งขึ้นเขาเสี่ยวหวาน บอกว่ารอสำนักของพวกเขาทั้งหลายประลองกันรอบหนึ่ง ดูว่าผู้ใดจึงมีคุณสมบัติคู่ควรได้รับประกาศิตบุรุษ”

หมิงฉางเยียนฟังจบ กล่าวอย่างพูดไม่ออกบอกไม่ถูก “แต่ไหนแต่ไรเรามีเพียงประกาศิตบุรุษเลือกเจ้าของ ไหนเลยมีเรื่องแย่งชิงกัน”

“เลือกเจ้าของ? ฤย!” เสี่ยวหวานจื่อถ่มน้ำลาย “พวกวัดเสี่ยวหวานเองก็ไม่ปัสสาวะส่องดูพฤติกรรมของตัวเอง² อาศัยระดัดบวรยุทธ์แค่นั้น

² 不撒泡尿照自己的德行 มาจากสำนวน 撒泡尿照照镜子 แปลตามตัวอักษรคือ ปัสสาวะออกมาส่องเงาตัวเอง ความหมายตรงกับสำนวนไทยที่ว่า ตักน้ำใส่กะโหลก ชะโงกดูเงา คือ ให้รู้จักฐานะของตนและเจียมตัว

มีฝีมืออันใดให้ประกาศิตปฤชณยอมรับพวกเขา!”

หมีงฉางเขียนกล่าว “อีกทั้งประกาศิตปฤชณเลือกเจ้าของ ผู้ใดจะชักตាប់นี้ออกจากผักได้ ในเมื่อมีอาจใช้ประกาศิตปฤชณ ก็ไม่ได้เคล็ดปฐพี โศก ประกาศิตปฤชณก็เป็นเพียงเศษเหล็กชิ้นหนึ่ง จะเชิญเหล็กผู้ฟัง กลับบ้านทำไม จุดธูปกราบไหว้บูชาทุกวัน จากนั้นนั่งรอตตนเองกลายเป็นอันดับหนึ่งในได้หล้าหรือ”

สีหน้าเสียวหวานจื่อพลันแดงขึ้น แม้กระทั่งกฎเกณฑ์ในวังก็ลืมหหมดแล้ว ซี้หมีงฉางเขียน กล่าวคำว่า ‘เจ้า’ ติดต่อกันสิบกว่าคำ เขาตะโกน “เจ้ากล้าบอกว่าประกาศิตปฤชณเป็นเพียงเศษเหล็ก! เจ้า ๆ ๆ ๆ ๆ...เจ้า เจ้าเป็นเด็กสาวที่เหลือเชื่อจริง ๆ! ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินตา!”

เสาย่าได้สติกลับมา ปิดหูเขาในฉับพลัน วากกล่าวด้วยโหส “สุนัขแสนบังอาจ! กล้ากล่าวคำพูดเช่นนี้กับเขียนเล่าชื่อ!”

หมีงฉางเขียนในคราบเด็กสาวที่เหลือเชื่อ ตัดสินใจไม่ถือสาหาความกับผู้น้อย โบกมือกล่าว “หมีงฉางเขียนทำชั่วมากมายเช่นนี้ สำนักทั้งหลายไม่สนใจ ก็ต้องมีผู้ดูแลคุณธรรมลงโทษคนเลวกำจัดความชั่วบ้างกระมัง”

เสียวหวานจื่อหูแดง น้ำตาเอ่อคลอ สะดุ้งเข็อกพลางกล่าว “มีก็มีอยู่ แต่หมีงฉางเขียนเองก็มีมากเหลือเกิน จับตัวมาไม่ได้”

หมีงฉางเขียนได้ยื่นคำพูดนี้เข้ารู้สึกตกตะลึง กล่าวด้วยความสนใจยิ่งนัก “คำพูดนี้ของเจ้ากล่าวได้นำสนใจเล็กน้อย เหตุใดจึงจับตัวหมีงฉางเขียนมาไม่ได้ หรือว่าเขาแยกร่างได้”

เสียวหวานจื่อกล่าว “วิญญูชนแห่งห้วงดำนิ่งท่องยุทธภพมานับสิบปี มักสวมชุดดำ ปิดหน้าด้วยผ้าโปร่งดำ บางครั้งสวมหน้ากาก บางครั้งสวมหมวกไฟसान ไม่เคยเปิดเผยใบหน้าให้แก่จริงต่อผู้คน สรุปลแล้ว คนที่เคยเห็นเขาน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย หลังจากเขาตายไป ชีวิตหลังหลงแม่นางไร้น้ำใจแห่งหอหลังหลงนำหมวกไฟसान เลื้อผ้า หน้ากาก ไปจนถึงอาวุธที่เขาเคยใช้ จี้หยกที่เคยเขาสวมใส่ซึ่งทำลอกเลียนแบบออกมาชุดหนึ่ง มีहार้อยเหรียญทองแดงก็ซื้อทั้งชุดกลับบ้านได้ ผู้ที่สวมรอยเป็นหมีงฉางเขียนในยุทธภพหากไม่ใช่จำนวนหนึ่งพันก็มีถึงแปดร้อย ขอเพียงสวม

ผ้าโปร่งดำ ผู้คนล้วนอ้างตัวเป็นวิญญาณแห่งห้วงคำนึง”

หมิงฉางเยียนหัวเราะฮา ๆ “เดิมข้าคิดว่าหลังจากที่หมิงฉางเยียนตายเหตุการณ์นี้จะดีขึ้นบ้าง ชีวิตหลังหลอนคนทรยศหน้าเลือดผู้นี้ สหายสนิทตายแล้ว นางก็ไม่ลืมที่จะทำกำไรจากร่างสหายสนิท ช่าง...”

เขาคิดอยู่ครู่หนึ่ง คิดคำพรรณนาที่เหมาะสมไม่ออก จึงเลิกรา

ยามนี้แสงแดดปรากฏ ไปหลี่เต็งนำลืออีกับลือซานกลับมายังเรือนไผ่เขียว หมิงฉางเยียนลุกขึ้น เสาเฝ้ายังไม่ทันเอ่ยปากต้อนรับ กลับเห็นลีหน้าของไปหลี่เต็งเคร่งเครียด หัวคิ้วขมวดแน่น กล่าว “คนทั้งหมดห้ามออกจากเรือนไผ่เขียวแม้แต่ครึ่งก้าว เยียนเส้าซือ ระบายพานไปตำหนักเจาเหอกับกระหม่อม”

หมิงฉางเยียนกล่าว “ไม่ระบาย ไม่ระบาย ข้ากำลังจะไปพูดคุยกับหยวนเซ่อเฟยที่ตำหนักเจาเหอพอดี”

เสาเฝ้าตักเตือน “เส้าซือระวังคำพูดคำจา”

หมิงฉางเยียนแสรังหูหนวกเป็นใบ้ หมางเมินนาง ถามไปหลี่เต็ง “เห็นท่านท่าทางรีบร้อน ข้าเดาว่าทางด้านตำหนักเจาเหอเกิดเรื่องแล้ว”

ไปหลี่เต็งตอบ “มีผิด เหนียงเหนียงฉลาดเป็นกรด มองทะเลลู่ปรุโปร่ง เชิญเปลี่ยนเครื่องแต่งกายก่อน ข้าน้อยจะรอเหนียงเหนียงอยู่ที่นี้”

ผู้หลังถาม “ตำหนักเจาเหอเกิดเรื่องอะไร เหตุใดเรียกเพียงเส้าซือไป ไม่เรียกคนอื่น”

ไปหลี่เต็งตอบ “หลี่กงกงแห่งตำหนักเจาเหอตายแล้วเมื่อหนึ่งเดือนก่อน ตายเพราะ...”

เขาเงยหน้ามองดูหมิงฉางเยียนแวบหนึ่ง จากนั้นก้มหน้ากล่าว “หมิ่นเซ็มทะเลลู่ล้าคอ”

บทที่ 5

วิญญูชนตกอับ (สี่)

ภายนอกตำหนักเจาเหอ มีนางกำนัลคุกเข่าเรียงแถว
สองแถว

ชายคามุ่มเซิด อีฐแดงกระเบื้องดำ บรรยากาศเงียบสงบ หมิงฉาง-
เยียนให้ไปหลิ่เต็งนำทาง เดินผ่านนางกำนัลที่คุกเข่าเรียงสองแถว ตรงไป
ยังเรือนเล็กของตำหนักเจาเหอ ในเรือนต่างเมืองครักซี่ลิบเอ็ดนาย ชั้นที่
ยี่สิบคน นางกำนัลจำนวนมาก เบียดเสียดอยู่ด้วยกัน ทำให้เขาสับสน
ตาลาย ไม่ตื่นตัวแต่อย่างใด

ไปหลิ่เต็งกล่าว “ทูลฝ่าบาท หยวนซ้อเพย เยียนเส้าชื่อมาถึงแล้ว”
หมิงฉางเยียนยืนตัวตรง สายตาสืบดูรอบด้าน

หลิ่กังกตายโหงอยู่ในเรือนเล็กซงจวี สภาพการตายเหมือนกัน
กับซุนกุก เมื่ออาศัยแสงแดดในการมองเห็นก็เห็นสภาพครึ่งท่อนล่างของ
ซากศพที่ยังครบถ้วนสมบูรณ์ได้อย่างชัดเจน ครึ่งท่อนบนโลหิตสดชุ่มโชก
เห็นได้ชัดว่าเป็นเพราะกลืนเข็มเข้าไป หลิ่กังกตื่นทูลทูลรายรอบหนึ่งก่อน
ตาย ได้หว่างขามีสิ่งปฏิภูมเป็นแอ่ง สิบนิ้วจิกลึกเข้าไปในกระเบื้องปูพื้น เล็บ
หลุดเปิดออกมาทั้งหมด ตกเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้น

ดักันซ้ายของศพมีเด็กหนุ่มผู้หนึ่งรวบรวมสมาธิสำรวจ

สายตาของหมิงฉางเยียนหยุดชะงัก จากเสื้อผ้าก็เดาออกว่าเป็น
อวันซิงผู้หนึ่งที่พบเจอตรงศาลาบัวน้อยเมื่อวาน เห็นเพียงคนผู้นี้สวมชุดคลุม

ลีทองอ่อน บริเวณแฉกคางสายรัดหนังประดับหยกดำ มิได้ผูกห่วงคล้อง ลีทอง ห้อยอยู่ทั้งหมดแปดเส้น วัสดุทำจากหนัง บนชุดคลุมมีกระเรียน คู่สยายปีกทะลุผ่านก้อนเมฆ ลายนกกระเรียนไล่เฉดสี แขนเสื้ออิงหนู¹ มีลายกระเรียนเป็นสีดำ มาลาทองรัดผม ดวงหน้าคล้ายภาพวาดหมึกดำ ฉมูกโตงริมฝีปากบาง บุคลิกงดงามน่าหลงใหล

มองไปมองมากลับรู้สึกคุ้นตา ร่างของหมิงฉางเยียนเอนไปด้านหลัง ถอยหลังหนึ่งก้าวเพื่อจะมองให้ชัดกว่าเดิม ไปหิ้งเต็งตักเตือนเขา “เหนียง-เหนียง ฝ่าบาทเรียกท่าน”

หมิงฉางเยียนเงยหน้าเล็กน้อย ส่งเสียงทิ่ม สายตาของเขายังทอด มองไปหน้าของเด็กหนุ่มชุดคลุมลีทอง หมิงฉางเยียนยิ่งมองยิ่งคุ้นเคย หากในใจมีคำตอบก็แทบหลุดปากกล่าวออกมา องค์กรึ้นนายหนึ่งซึ่งอยู่ ข้างประตูเด็กหนุ่มชุดคลุมลีทองประสานมือกล่าว “อัครมหาเสนาบดีน้อย คงมีเบาะแส?”

จักรพรรดิกับหยวนซ้อเฟยเดินลงบันไดมา หมิงฉางเยียนประสานมือ คารวะพลางกล่าว “สุซัวส์ดีฝ่าบาท สุซัวส์ดีซ้อเฟย”

หยวนซ้อเฟยลีพระพักตร์หม่นหมอง ท่าทางลัดกลุ้ม หว่างพระขนง มีไธดำกลุ่มหนึ่ง ดูแล้วไม่ ‘สุซัวส์ดี’ โดยแท้จริง จักรพรรดิหลายพระทัย เห็นหมิงฉางเยียนหน้าตาสวยงามสดใส รูปร่างค่อนข้างดี จึงถามทันที “เจ้าเป็นใคร”

ไปหิ้งเต็งรีบคุกเข่าตอบ “บุลฝ่าบาท คือเยียนเส้าชื่อแห่งเรือน ไม้เขียว”

จักรพรรดิโบกพระหัตถ์ “นำเก้าอี้มาให้เยียนเส้าชื่อ นางตกใจ ขณะนี้ยืนไม่ไหว”

¹ 箭袖 เดิมทีเป็นลักษณะแขนเสื้อเครื่องแต่งกายของชาวแมนจูทางตอนเหนือ ปลายแขนเสื้อ จะยื่นยาวเลยมือออกมา มีลักษณะคล้ายเกือกม้า ในยามขี่ม้าหรือยิงธนูจะพับปลายแขนเสื้อขึ้น และ จะปลอยปลายแขนเสื้อลงหากเพื่อป้องกันความหนาวเย็น ลักษณะเครื่องแต่งกายนี้เริ่มแพร่หลายใน สมัยราชวงศ์ชิง เมื่อขุนนางเข้าเฝ้าต่อหน้าพระพักตร์จะต้องพับปลายแขนเสื้อลงที่ละข้าง การถวาย ความเคารพด้วยการพับปลายแขนเสื้อลงจึงเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของชาวแมนจู

ชั้นที่น้อยยกเก้าอี้เข้ามา เพิ่งวางลง ด้านนอกตำหนักเจาเหอก็เกิดเสียงฝีเท้าดังเข้ามา

“เส้าซื่อ ไม่ได้! ไม่ได้!”

หวังเส้าซื่อเหิงฮู่มโซก ก้าวเข้าตำหนักเจาเหอ หมิงฉางเยี่ยนตกใจกล่าวในใจว่า ‘เหตุใดหวังเส้าซื่อจึงหายดีแล้ว’

สาวใช้น้อยที่ตามอยู่ด้านหลังหวังเส้าซื่อพอก้าวข้ามประตูมาก็ทรุดกายลงกับพื้น โขกศิระระตะโกน “บะ...บ่าวจริงหวังเส้าซื่อไม่อยู่!”

พอหวังเส้าซื่อมาก็เล็งตำแหน่งของหมิงฉางเยี่ยนอย่างแม่นยำ วิ่งเหยาะๆ มาถึงหลังเขา ทั้งร้องไห้และไวยวาย “ข้ามองเห็นผี...ข้ามองเห็นผี!”

หมิงฉางเยี่ยนส่งเสียงเอ๊ะ กอดหวังเส้าซื่อลงบนเก้าอี้

“ท่านพี่หวัง ท่านว่ามีผี เช่นนั้นท่านลองบอกสักหน่อย ผู้มาคือผีอะไร”

หยวนเซ่อเพยตริส “พี่ผ่านมาซุนกุกไม่เคยมีเรื่องเกลียดชังกับผู้อื่น เมื่อวานนางกำนัลสองคนนั้นไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ คีลธรรมบกพร่อง กุกเพียงแคลงโทษสถานเบา แต่ไม่รู้ข้าทาสในห้องทรมานลงมือหนักหรือเบา หรือว่าตายแล้วยังไปหลอกนางได้อีก! แค้นมีเหตุหนีมีเจ้า สตรีสองนางนั้นกลายเป็นผี ก็ไม่สามารถมาตำหนักเจาเหอ ฝ่าบาท หม่อมฉันกับซุนกุกเติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก ความรู้สึกเหมือนพี่สาวน้องสาว เรื่องนี้หากไม่สืบหาความจริงให้กระจ่าง หม่อมฉัน หม่อมฉัน...”

จักรพรรดิรีบปลอมพระทัยพระชายา หันพระพักตร์ถามเด็กหนุ่มชุดคลุมทอง “อวินซิง ท่านคงรู้สึกได้ถึงสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ความแค้น รังสีภูตผี อย่างเช่นท่านองนี่”

หมิงฉางเยี่ยนเห็นอวินซิงกำลังจะตอบคำ รีบซิงกล่าวก่อน “มีเหตุใดไม่มี เรื่องนี้ หวังเส้าซื่อล้วนบอกว่าตนเองเห็นผี ตาเห็นคือความจริง หลักฐานพิสูจน์ได้ ต้องเป็นนางกำนัลสองคนนั้นกลับมาแก้แค้นอย่างแน่นอน ข้าว่ามีสี่ให้ท่าน...ท่านเขียนอวินซิงท่านนี้เรียกวิญญาณ ความจริงก็จะเปิดเผยแล้ว!”

หยวนเซ่อเพยถึงดวงเนตรงดงาม กล่าวดำหนิ “เจ้าเป็นใคร!”

จักรพรรดิผงกพระพักตร์ “พูดจามีเหตุผล อวินซิง เจ้าทำการเรียก
วิญญาณที่นี้เกิด”

ท่านเซียนอวินซิงเหลือบมองหมีงคงเยียนเวบหนึ่ง พูลความต่อ
ฝ่าบาท “การเรียกวิญญาณต้องเตรียมตัว ฝ่าบาทโปรดรอสักครู่”

หมีงคงเยียนถอยหลังหนึ่งก้าว ยอกายลงสืบดูซากศพของหลี่กงกง
ไปหลี่เต็งกล่าว “เส้าซื่อ ขวัญกล้ายิ่งนัก”

หมีงคงเยียนกล่าว “ธรรมดๆ หลี่กงกงตายยามใด ขณะตาย
มีคนนอกอยู่ในเหตุการณ์หรือไม่”

ไปหลี่เต็งกล่าว “ขณะหลี่กงกงตายหาเป็นคนนอกไม่ เพียงแต่เสียง
ความเคลื่อนไหวดังยิ่งนัก จึงดึงดูดความสนใจของชั้นที่ผ่านทาง”

ครู่หนึ่งให้หลัง มีผู้หยั่งรู้จากตำหนักเก้าสิบเก้ามาหลายคน ลงมือ
วางลานพิธีในตำหนักเจาเหอ ปะรำพิธีแบ่งเป็นใน กลาง และนอก ใช้
แถบผ้าแดงยาวสิบแปดเส้น แถบผ้าแดงสั้นสิบเส้น ทุกชั้นแขวนป้ายสีลัน
ต่างกัน มีสีฟ้า แดง ขาว ตำหนักเจาเหอปิดพื้นที่ คนทั้งหมดถูกให้ไป
รวมตัวอยู่ในโถงใหญ่ เข้าออกได้แต่ใช้ประตูออกตำหนักทางใต้

คนถือบพอสวด คนถือธูป คนถือโคมยืนประจำตำแหน่ง อวินซิง
ผลัดเปลี่ยนชุดเซียนสวรรค์ซึ่งปกคลุมด้วยดินทองแล้ว ด้านบนใช้
ดินทองปักรูปกระเรียนเซียนที่คาบเห็ดหลินจือ สีลันเปล่งปลั่ง พลังเซียน
แผ่ซ่าน

หมีงคงเยียนรื้อนกายอยู่ในบรรดานางกำนัล เส้าเย่ามองเห็น ใน
ที่มืดก็หาโอกาสเข้าไป นางตกใจแทบแย่ ตบหน้าอกพลาบกล่าว “เส้าซื่อ
ท่านคงทราบว่าจะจาที่ท่านกล่าวคำกับฝ่าบาทเมื่อครู่ เพียงพอที่จะตาย
หนึ่งหมื่นครั้ง ถ้าหากมีไซ่หยวนเซ่อเพยตักพระทัย ฝ่าบาทไม่มีพระทัย
สอบสวนท่าน สองเราคงอินหยางแยกขาด^๒ไปนานแล้ว”

หมีงคงเยียนหัวเราะซ่าๆ กล่าว “แต่อินหยางแยกขาดจะกลัวไปโย

^๒ 阴阳相隔 เป็นความเชื่อที่ว่า สภาวะหลังตายไปอินหยางจะแยกออกจากกัน

สมบัติประหลาดในวังหลวงมีมากเช่นนี้ ต้องมียาที่ซุบซิบได้บ้าง ผู้หญิงท่านอยู่ในวังหลายปี เคยได้ยินชื่อยาประเภทนี้หรือไม่”

ผู้หญิงเดินหน้าหนึ่งก้าว ตอบ “เส้าซือคิดเพื่อเจ้าอีกแล้ว ในโลกนี้ไหนเลยจะมียาที่ซุบซิบได้ ต่อให้มี ยานี้ก็เป็นสมุนไพรของเทพเซียน”

หมิงฉางเขียนกล่าว “ฉลาด! เป็นหญ้าเทพเซียน พวกท่านเคยได้ยินชื่อยานี้หรือไม่”

ผู้หญิงกับเส้าเย่ามองหน้ากัน ผู้หญิงกล่าว “ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อน เพียงแต่ร้อยแคว้นทั่วเขตคามล้วนส่งเครื่องบรรณาการให้จงหววนทุกปี แคว้นต่างแดนอาจมียาวิเศษเช่นนี้”

หมิงฉางเขียนถาม “พี่สาวทั้งสองคงทราบว่าสิ่งของเหล่านี้ถูกเก็บไว้ที่ใดในวังหลวง”

เส้าเย่ากล่าว “บ่าวไม่ทราบ หากเส้าซืออยากทราบ สามารถวานคนไปลองถามใต้เท้าเสี่ยวเฉิงเสนาบดีแห่งกรมพิธีการ เขารับหน้าที่ดูแลเครื่องบรรณาการโดยเฉพาะ”

หมิงฉางเขียนฟังจบจึงถาม “หากเป็นของล้ำค่าอย่างหญ้าเทพเซียน ดูท่าคงไม่เก็บไว้ในอกวัง ใต้เท้าเสี่ยวเฉิงเสนาบดีกรมพิธีการ...เส้าเย่า ข้าขออนุญาตท่าน ในวังมีคนที่มีสุขภาพไม่ดี หรืออาศัยยาประทั่งชีวิตแรมปี และตำแหน่งค่อนข้างสูงไหม”

เส้าเย่านั่งเงยบครุหนึ่งค้อยกล่าว “สุขภาพของพระชายาหว่านไม่ค่อยดีมาตลอด อาศัยยารักษาทุกวัน แต่หลายปีก่อนเสียสติไป ตำแหน่งหาได้สูงไม่”

ผู้หญิงกล่าว “หากเส้าซือหมายถึงเพียงวังหลัง บ่าวรู้จักคนหนึ่ง ตำแหน่งค่อนข้างสูง เพียงแต่สุขภาพคนผู้นั้นดียิ่งนัก แต่ก็เกี่ยวข้องกับหยูกยาทุกวัน”

หมิงฉางเขียนยิ้มพลางกล่าว “ยังมีตัวประหลาดประเภทนี้?”

ผู้หญิงทำท่าหมายปิดปากของเธอ “คำพูดนี้มีมาจากกล่าวส่งเดช”

หมิงฉางเขียน “ได้ๆๆ ข้าไม่กล่าว เช่นนั้นพี่สาวรีบบอกข้า คนผู้นี้คือใคร”

ผู้หญิงกล่าว “คนผู้นี้ก็คืออัศวินหาเสนาบดีน้อย ท่านเขียนอวีนซิง เขาว่าเรียนมาจากอัศวินหาเสนาบดีนาง หลักปากว่าห้าธาตุ วิชาโหราศาสตร์ ดาราศาสตร์ ไปจนถึงหลอมโอสโต เชี่ยวชาญทุกสิ่ง ไม่มีผู้ใดเทียบเคียง เขาได้ในยุคนี้ ขอเพียงแคว้นต่างแดนมาเยือน สมบัติประหลาดที่นำมา บรรณาการ โดยทั่วไปให้อัศวินหาเสนาบดีน้อยคัดเลือกก่อน เพื่อนำมา ให้อลอมโอสโต สมนุไพรที่เทพเซียนใช้ซึ่งเล่าชื่อกล่าว อาจอยู่ในตำหนัก แก่ลิบแก่”

หมิงฉางเขียนผุดความคิด ปลายจมูกพลันได้กลิ่นหอมประหลาด ชนิดหนึ่ง ปลายจมูกของเขาขยับสองครั้งก่อนถามขึ้น “พวกท่านได้กลิ่น หอมชนิดหนึ่งหรือไม่”

ผู้หญิงกล่าว “ตั้งแทนทำพิธี ย่อมต้องจุดธูป อัศวินหาเสนาบดีน้อย คงใช้ธูปวิญญานหวนกลับซึ่งล้ำค่าที่สุดในวัง”

หมิงฉางเขียนกล่าวว่า “ไม่ถูก ไม่ใช่กลิ่นของธูปวิญญานหวนกลับ คราวก่อนข้าเคยได้กลิ่นครั้งหนึ่งที่ศาลาบัวน้อย กลิ่นนี้ขมเล็กน้อย คล้าย กลิ่นยา ช้ำยังคล้ายกลิ่นดอกบัว”

คนทั้งสองส่ายหน้า “ไม่ได้กลิ่น”

เขาสูดดมกลิ่นนี้ รู้สึกตาพร่าใจสั่น ไม่เป็นตัวเอง คล้ายหลงใหล หมิงฉางเขียนรีบใช้มือโบกไปในอากาศ ชับไล่กลิ่นหอมให้สลายไป

ณ ประรำพิธี ท่านเขียนอวีนซิงกล่าว “อัญเชิญเมืองราตรีนี้รันดร์ เปิดภพรับวิญญานคนเป็น”

หมิงฉางเขียนฟังอย่างละเอียด คาทาที่เขาท่องคือคัมภีร์สำนักหลังเปา เป็นสิ่งที่ห่างไกลจากการเรียกวินญาน

แรกเริ่มจอมยุทซ์น้อยหมิงไต้ยีนก็ประหลาดใจอยู่บ้าง ผลสุดท้าย ยิงฟังท่านเขียนอวีนซิงท่านนี้ท่อง...ก็ยิ่งเลยเถิด!

ท่านเขียนผู้นี้หลายประโยคแรกยังท่องดี ๆ ภายหลังเริ่มท่องสุมสี่- สุ่มห้า สอดแทรกมุกตลก ท่องนิยายนอกเรีต เช่น *ความคิดบุปผา* และ *วจาสิงขร* หลายบทเข้าไปอย่างสงัดช ทำให้หมิงฉางเขียนปากอ้าตาค้าง สองเล่มนี้ล้วนเป็นหนังสือที่หัวเตี้ยของเขา เนื่องจากศึกษาทุกคืน จึง

จำได้ชัดเจนเป็นพิเศษ

หมิงฉางเขียนพินิจมองอัศวินมหาเสนาบดีน้อยผู้นี้อย่างละเอียด เขาจริงใจอย่างยิ่งของเขารื่นเรื่งกับจักรพรรดิ ขณะอยู่ลับหลังจักรพรรดิจึงอยู่ในสภาวะไร้ชีวิตชีวา

พวกจักรพรรดิระงับเสียงกลั่นหายใจ รวบรวมสมาธิอย่างเคร่งขรึม ลักษณะประดุจเกรงกลัวสิ่งศักดิ์สิทธิ์

หมิงฉางเขียนส่งเสียงหัวเราะฮาๆ ออกมา กล่าวในใจว่าท่านเขียนอวี่นซิงผู้นี้ขำกัญกล้าเสียจริง ผู้อื่นไม่รู้เรื่อง หลอกจักรพรรดิกับเซ่อเพยได้อย่างเข้าท่าเข้าทาง

เสาเย่าเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง “เส้าซือ ท่านยังมีหน้าหัวเราะ!”

หมิงฉางเขียนกล่าวว่า “หัวเราะนิดหน่อยเอง ไม่เป็นไรหรอก”

ผลสุดท้ายวินาทีต่อมา เขาก็หัวเราะไม่ออกแล้ว สีหน้าแข็งทื่อทันที

ท่านเขียนอวี่นซิงห้องคาถาเรียกวิญญาณเส่งเดชเสร็จ ก็หยิบดาบโค้งยาวสองมือเล่มหนึ่งออกมาจากด้านหลังในชั่วพริบตา ตัวดาบเป็นสีดำตลอดเล่ม มีรังสีอำมหิตวนเวียนอยู่รอบๆ ด้ามดาบฝังหยกสีดำเม็ดหนึ่ง ดาบนี้คือประกาศิตบุรุษที่หายสาบสูญไปหลังกลับคืนเขาเสี่ยวหมาน!

หมิงฉางเขียนยันกายขึ้นในฉับพลัน สายตาหวาดผวา จ้องอวี่นซิงเขม็ง

ในขณะที่เดียวกัน หวังเส้าซือแฉ่ร้องหนึ่งครั้ง กลิ้งตัวลงมาจากบนเก้าอี้ คลานเข้าไปยังปะรำพิธี สาวใช้ตกใจจนวิญญาณแทบออกจากร่าง หวังเส้าซือยังตะโกน “ผี...มีผี! ข้ามองเห็นผี!”

หยวนเซ่อเพยปิดจุมุกถอยหลัง ตื่นตระหนกไม่หยุด จักรพรรดิจับหัตถ์ของนางเอาไว้ ขมวดพระขนงสั่งการ “ยังไม่จับหวังเส้าซือเอาไว้อีก!”

สาวใช้และขันทีทั้งหลายกรูกันเข้าไป หวังเส้าซือบังเกิดพละกำลังชนิดหนึ่ง เรี่ยวแรงไร้ขีดจำกัด หลังตื่นรอบหนึ่ง กลุ่มคนกลับทำอะไรนางไม่ได้แม้แต่หน่อย

จักรพรรดิตรัสอย่างร้อนพระทัย “อวี่นซิง! ท่านยังไม่จับผีอีก!”

อวี่นซิงกล่าว “ฝ่าบาทไม่จำเป็นต้องกังวลพระทัย กระหม่อมยอม

กระทำสุดความสามารถ”

หวังเส้าซื่อผมเผ้ายุ่งเหยิง วิ่งพล่านไปทั่ว มือเท้าร้ายรำ ชันที่และนางก้านิลเศวตพที่นางเป็นเหนียงเหนียง จึงมิกล้าออกแรงเกินไป บังเกิดภาพกลุ่มคนดูดยื้อกันในตัวหนักเงาเหอ คนอีกกลุ่มหนึ่งวิ่งไล่ตามหวังเส้าซื่อ ขบขันยิ่งนัก

หวังเส้าซื่อวิ่งไปพลาจร้องไห้ตะโกนไปพลาจ วิ่งไปถึงเบื้องหน้าท่านเซียนอวี่นซิง อวี่นซิงไม่เกรงใจแม้แต่น้อย ฟาดศิระชะเข้าอย่างจัง จนหวังเส้าซื่อสายเอนสามรอบ ล้มลงบนพื้นอย่างแรง เขาท่องคาถาขับช้อนท่อนหนึ่ง หยิบผงรูปมาเล็กน้อยสาดีไลบริเวณลำคอของหวังเส้าซื่อ

เขากล่าวอย่างเฉยชา “ผีร้ายถูกกำจัดแล้ว”

จักรพรรดิทอดหยวนเช่อเพยเอาไว้ หิ้งตกพระทัยและหวาดกลัว มุมพระโอษฐ์ขมุขมิมิบ “งะ...ง่ายตายเพียงนี้?”

ท่านเซียนอวี่นซิงประสานมือกล่าว “มีบางเรื่องที่ฝ่าบาทไม่ทรงทราบ ผู้ยังรู้สิ้นกระดิ่งศิระฆังพลาจท่องคาถาล้ำลึกล้วนเป็นวิชานอกกรีต ฆาฬิสมควรรกระทำอย่างรวดเร็วเม่นยำ”

จักรพรรดิตรัส “เป็นเช่นนั้น?”

เขากล่าวอย่างสงบ “นี่เป็นเพียงขั้นแรก พาหวังเส้าซื่อกลับเรือนไผ่เขียวพักฟื้นหลายวันก่อน พวกเจ้าปรนนิบัติหวังเส้าซื่อให้เต็มน้ามนต์วันละสามถ้วย หนึ่งลับดกให้ให้หลังก็หายดีได้”

หวังเส้าซื่อประสพเคราะห์ภัยนี้ เวียนศิระชะตาลาย หมอบอยู่กับพื้นครู่หนึ่ง ร่างสิ้นเทา สายตาลิ่งมองตรงไปยังอากาศเบื้องหน้า หวังเส้าซื่อซึไปยังกลางอากาศ กรีดร้อง “เขามาแล้ว...เขามาแล้ว! ข้ามองเห็นแล้ว... ข้ามองเห็นแล้ว เขาสวมเสื้อผ้าดำ...ผ้าโปร่งปิดหน้าดำ...เลือด ล้วนเป็นเลือด เป็น...เป็น...”

ไปหลี่เต็งสีหน้าแปรเปลี่ยน ตะโกน “หน่วยสิบสาม! คุ้มกันฝ่าบาท!”

หน่วยสิบสามได้ล่อมมือตามคำสั่ง ล้อมมองด์จักรพรรดิเอาไว้หลายชั้น จักรพรรดิกล่าวด้วยความกริ้ว “พวกเจ้าจะทำอะไร!”

ไปหลี่เต็งพลันคุกเข่าลง สีหน้าขาวซีด “จุลฝ่าบาท ที่หวังเส้าซื่อ

บอกเล่า ผิดกันนั่นคือ...คือหมิงฉางเยียน!”

อวิ๋นซิงฟ่งจับ ย้ายประกาศิตปุณฺฑิตจากมือซ้ายสู่มือขวา

จักรพรรดิถาม “หมิงฉางเยียนคือผู้ใด?”

ไปหลี่เต็งกัมหน้า “วิญญาณแห่งห้วงคำนิ่ง”

จักรพรรดิประหลาดพระทัย “เขา? เขาเกี่ยวข้องกับอะไรกับเรื่องนี้?”

หยวนเซ่อเฟยแข่งขาอ่อน ล้มอยู่ในอ้อมพระอุระขององค์จักรพรรดิ
ไปหลี่เต็งผืนใจตอบ “ทูลฝ่าบาท ในบรรดาหกสำนักใหญ่ที่ก้าวจิตวิญญาณ
แห่งห้วงคำนิ่ง ยังมีขบวนของราชสำนักซึ่งชื่อว่า ‘ทัพภูผา’ นำโดยองค์ชาย
ใหญ่”

หมิงฉางเยียนฟ่งจับรู้สึกตกใจ ‘คิดไม่ถึงว่าในสำนักที่ปราบปรามข้า
ในป็นนั้นยังแฝงคนของราชสำนักเข้าไปด้วย’

เขากถามเสียงแผ่วเบา “องค์ชายใหญ่คือผู้ใด?”

ผูลิงตอบ “องค์ชายใหญ่คือบุตรชายของหยวนเซ่อเฟย”

หวังเส้าชื่อแผดร้อง “เป็นเขา! เป็นเขา! เขาฆ่าคนแล้ว...เขาฆ่าคน
แล้ว...ข้ามองเห็นเขาแล้ว...”

สาวใช้ของหวังเส้าชื่อกอดนางพลางหลังน้ำตาด้วยความร้อนรน
“คุณหนู คุณหนูท่านอย่าทำให้ข้าตกใจ!”

หวังเส้าชื่อซุกตัวเข้าไปในอ้อมอกของสาวใช้อย่างสิ้นเทา กล่าวด้วยความ
หวาดกลัว “เสี่ยวซิง ข้ามองเห็นเขาแล้ว เขาเนื้อตัวละหะ อยู่ตรง
นั่นเอง! อยู่ตรงนั่นเอง!”

หยวนเซ่อเฟยตะโกน “เหลวไหลทั้งเพ!”

หมิงฉางเยียนร้องในใจว่า “กล่าวได้ดี!”

เขาถูกคนใส่ร้ายว่าเนื้อตัวละหะ อดรนทนไม่ไหว เมื่อได้ยินประโยค
นี้ ก็อบคิดว่าตนเองหมดความอดทนจนหลุดปากออกมา จึงกัดฟันคิด
ด้วยความแค้น ‘ตลอดชีวิตข้าแสนสง่างาม ต่อให้เป็นผีก็เป็นผีที่งดงามที่สุด
ไม่เคยได้ยินว่าจะเป็ผีชั่วเหรเช่นนี้มาก่อน! ช่างน่าโมโหยิ่งนัก!’